

Ι.ΟΙΚ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΗΘΙΟΝ

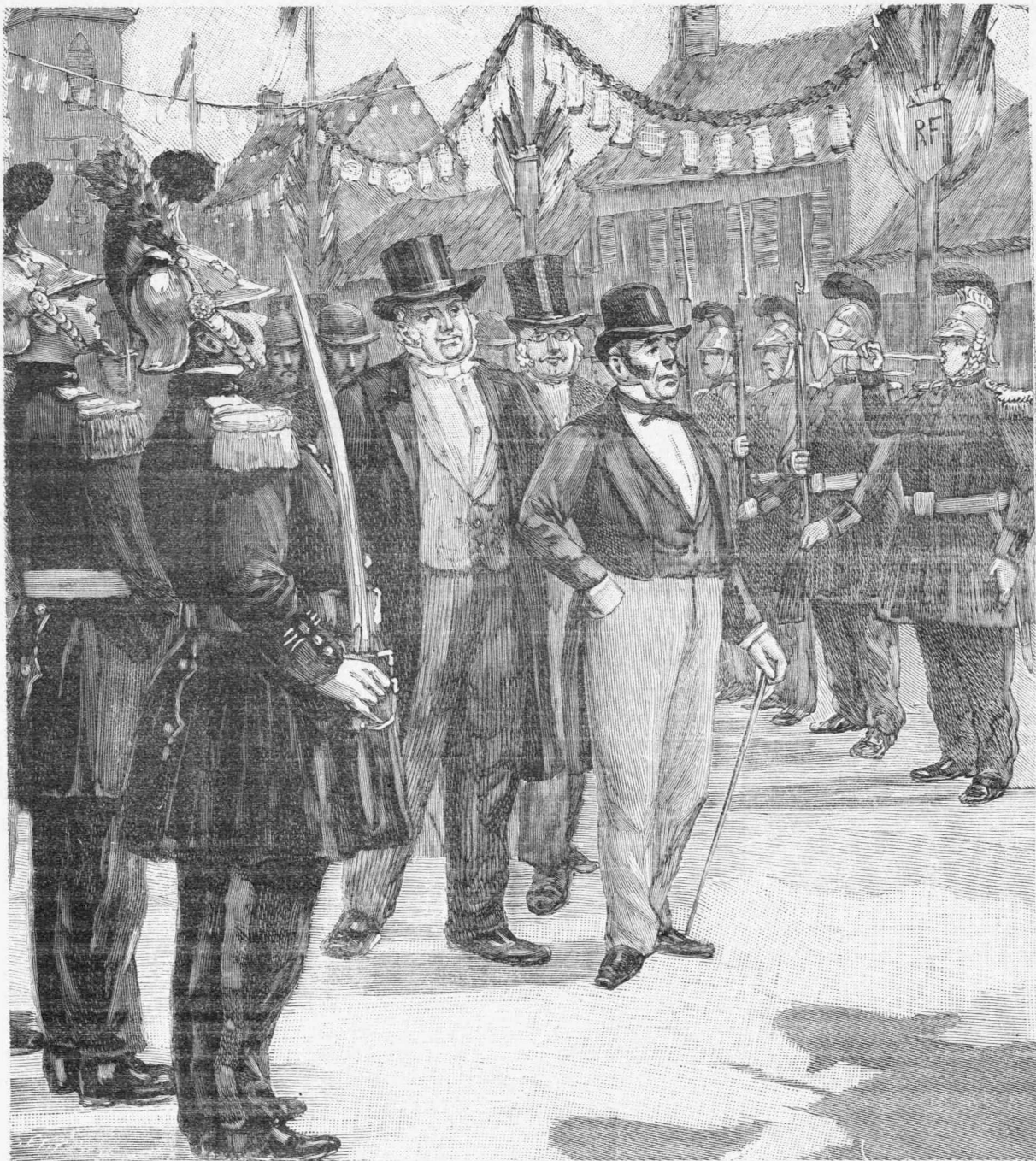
9. 'Θδός Πατησίων ἀριθ. 9.
 Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
 ρωπῆς εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
 ἀπονομισμάτων, χρυσῶν κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου Ὀρέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἰθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ
 εἰκόνων, μετάφρασις Π. Ι Φέρμπον, (συνέχ.) — *Fortuné du Boisgobey*:
 ΤΟ ΓΗΡΑΣΤΟΥ Κου ΛΕΚΟΚ, μετάφρασις Χαρ. Καλαϊσάκη, (συνέχ.)
 Οὐίλλημ Κόλλινς: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρ. Ν. Σπαρδοῦ. —
 Γρ. Δ Ξενοπούλου: Η ΑΝΑΡΡΩΣΙΣ, διήγημα.

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προαληρωτίς**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
 Ἐν Ῥωσίᾳ βούβλια 6.

Παρακαλούνται οί ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ὀλίγοι καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν ἀπὸ 1^{ης} παρ. Νοεμβρίου λήξασαν συνδρομὴν των ἢ ἀποστείλωσιν αὐτήν.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Ὁ Γεώργιος καθήμενος ἐν τινι γωνίᾳ ἤκουεν ἀπροσέκτως τὸν πρὸς μητρὸς θεῖόν του διηγούμενον διάφορα πράγματα. Ἀκούσας δὲ πλησίον του προφερόμενον τὸ ὄνομα τοῦ Κλαιρεφόν, ἐστράφη ὀλίγον καὶ εἶδε πρὸ τοῦ παραθύρου καὶ παρὰ τὴν γωνίαν τοῦ κλειδοκυμβάλου ὄρθιον τὸν πατέρα του, συνδιαλεγόμενον μετὰ τοῦ συμβολαιογράφου Μαλεζῶ.

— Μὲ γνωρίζετε, κύριε Καρβαγάν, δὲν εἶμαι ἐξ ἐκείνων οἱ ὅποιοι ὀμιλοῦν ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν, ἔλεγεν ὁ συμβολαιογράφος πρὸς τὸν δῆμαρχον. Σὺς λέγω λοιπὸν ὅτι εἶμαι τῆς γνώμης νὰ μὴ τον στενοχωρήσετε τὸν κύριον Κλαιρεφόν, κάμετέ του μερικὰς μικρὰς εὐκολίας ...

— Ὁ ἐστὶ ; ἠρώτησεν ὁ Καρβαγάν.

— Μὴ τον πνίξετε, καθὼς κάμνετε τώρα καὶ ἐν ἔτος ἀφήσατέ τον νὰ ἀναπνεύσῃ, ἢ ἐν ἄλλαις λέξεσι, δότε του προθεσίαν ...

— Καὶ εἰμορῶ νὰ το κάμω αὐτό ; Μήπως ἐγὼ τον ἐδάνεισα ; Ἐγὼ, καθὼς εἰξεύρεις πολὺ καλά, εἶμαι τρίτος κομιστής, καὶ ἂν θελήσω νὰ δείξω γενναϊότητα πρὸς τὸ μαρκήσιον, Κύριος οἶδε τί εἰμορῶ νὰ συμβῆ εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα, εἰμορῶ νὰ ζημιωθῶ ...

— Ὅχι δά !

— Διατί τάχα ;

— Ἄλλὰ πάλιν τίς οἶδεν ἂν ὁ κύριος Κλαιρεφόν κατορθώσῃ εἰς τὸ διάστημα τοῦτο νὰ ἐξοφλήσῃ μέρος τῆς ὀφειλῆς του ;

Τοῦτο ἀκούσας ὁ Καρβαγάν ἐμειδίασε, καὶ ἐγένετο προσηνής, ἐν ᾧ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ διαλόγου ἦτο βαρὺς καὶ ἐπηρμένος. Ἐλαβε τὸν βραχίονα τοῦ Μαλεζῶ καὶ στηριζόμενος ἐπ' αὐτοῦ μετ' οἰκειότητος, τὸν ἠρώτησε μετ' ἀπληστίας :

— Δὲν μου λές τί τρέχει ; Ἐμαθες καμμίαν νέαν ἐδῆσιν ; Λέγε λοιπὸν ! Μήπως ὁ Κροιμενὶλ ἀπεφάσισε νὰ νυμφευθῇ ; ἢ ἔθ' ὑρίσῃ πάλιν τὸ νερὸ 'ς τὸ μύλο ; ...

Ὁ συμβολαιογράφος μετενόησε διότι ἐξήγειρε τὴν προσοχὴν τοῦ Καρβαγάν. Αἰσθανθεὶς ὅτι προέβη πέρα τοῦ δέοντος, ἠθέλησε νὰ ὑποχωρήσῃ ὀλίγον. Ἄλλ' ὁ τραπεζίτης δὲν ἦτο ἐκ τῶν εὐκόλως παραβλεπόντων τὰς εὐκαιρίας· διὸ μετὰ τρόπου ἐπαγωγῆς ἅμα καὶ ἐπιτακτικοῦ, παρακαλῶν ἅμα καὶ προστάσων, εἶπεν :

— Ἐλα, Μαλεζῶ, ἄς τα αὐτά ... πρέπει νὰ εἶσαι εἰλικρινής. Ὁ μαρκήσιός σε

κατέστησεν ἐνήμερον τῆς ἐφευρέσεως του ; μήπως σου ἔδειξε τὸν περιφνημον κλίβανον ;

— Καὶ πῶς ; τὸ εἰξεύρετε ;

— Καὶ δὲν εἶνε ἡ τέχνη μου νὰ εἰξεύρω τὰ πάντα ; ἀνεφώνησεν ὁ Καρβαγάν ἀγακτῶν . . . Τώρα ἐξ ἐβδομάδας μου ξεκουφαίνουν ταῦτι μ' αὐτὴν τὴν ἱστορίαν . . . Λέγουν ὅτι εἶνε πολὺ παράξενον πρᾶγμα, πῶς μὲ νέον σύστημα ὁ μαρκήσιος κατώρθωσε νὰ καίῃ βρεγμένα κουτσούρια καὶ νὰ κάμῃ θερμότητα ὑπερβολικὴν ...

Εἶνε ἀληθινὰ αὐτά ;

Ἄλλ' ὁ συμβολαιογράφος σφόδρα τετραγυμένος ἐσιώπη.

Ὁ δῆμαρχός τον ἔσεισε ζωηρῶς καὶ μετὰ σπινθηροβολούντων ὀφθαλμῶν καὶ φωνῆς τραχείας εἶπε :

— Γιὰ νὰ σου εἰπῶ, Μαλεζῶ, πρέπει νὰ μού τα εἰπῆς ὀρθὰ κοπτὰ. Ἡ σιωπὴ σου σημαίνει ναί ! Τὴν εἶδες τὴν συσκευὴν ; Εἶνε βέβαιον ; Ἡρώτησα ἓνα μηχανικὸν καὶ μου εἶπεν ὅτι ἂν ἐφαρμοσθῇ εἰς μερικὰς βιομηχανίας, θὰ κάμῃ θαύματα ...

Τοιαύτη δὲ ἦτο ἡ ἔξαψις τοῦ Καρβαγάν, ὅστις συνήθως συνεκράτει ἑαυτόν, ὥστε ἐδήλου διακατῆ ἐπιθυμίαν νὰ μάθῃ τὰ καθ' ἕκαστα, καὶ ὁ Μαλεζῶ, ἠλπισεν ὅτι θὰ ἠδύνατο ἴσως νὰ πορισθῇ τι ὑπὲρ τοῦ πελάτου του. Ἀπέβλεψε λοιπὸν πρὸς τὸν Καρβαγάν καὶ ἐξηγούμενος μετὰ λελογισμένης βραδύτητος εἶπε :

— Εἶδα πράγματι τὸν κλίβανον . . . Εἶνε πολὺ περίεργος . . . Ὁ μαρκήσιος ἔλαβε τὴν καλοσύνην νὰ τον ἀνάψῃ ἐμπρός μου ...

— Μὰ τέλος πάντων εἶνε πρᾶγμα που νὰ ξιζῇ τὸν κόπον ;

— Βεβαίωτατα ἀξιζεῖ . . . Τί νὰ σας εἰπῶ, κύριε δῆμαρχε, ἐγὼ προβλέπω ὅτι ὁ μαρκήσιος ἐντὸς ὀλίγου θὰ ὀρθοποδήσῃ πάλιν. Ἄν θέλετε νὰ σας εἰπῶ τὴν γνώμην μου, ὁ μαρκήσιος εἶνε ἄνθρωπος ἐξοχος, καὶ περισσότερον θὰ κερδήσῃ τις ἂν εἶνε μετ' αὐτοῦ ἢ κατ' αὐτοῦ.

— Ὡ ! ὦ ! εἶπεν ὁ Καρβαγάν ἀνακουφίζων διὰ συριγμοῦ τὸ πιεζόμενον στῆθός του. Μὰ τὸ ναί ! αὐτὸς ὁ μαρκήσιος εἶνε ἐξοχος ἄνθρωπος. Δὲν εἰξεύρεις πόσον εἶμαι εὐχαριστημένος ! . . . Ἄλλ' ἀπὸ ὅλας τὰς ἐφευρέσεις του θὰ τον παρακαλέσω νὰ κάμῃ μίαν, ἢ ὅποια θὰ με εὐχαριστήσῃ περισσότερον ἀπὸ ὅλας, δηλαδὴ νὰ εὐρῇ τὰ χρήματά μου χρεωστῆ τὰ ὅποια δὲν εἰξεύρεις μὲ πόσῃ χαρὰν θὰ τα πάρω ! . . . Καλέ, δὲν ν' τρεπόμεθα, κύρ Μαλεζῶ, τί πράγματα εἶνε αὐτά που ἔρχεσαι καὶ μου ψάλλεις ; Ἐνδοξος ἄνθρωπος ! . . . Ἀκοῦς ἐκεῖ ! Ἐγὼ λοιπὸν σου λέγω, καὶ μὲ εἰξεύρεις πολὺ καλά ὅτι ποτὲ δὲν ὀμιλῶ 'ς τὰ χαμένα, δὲν φοβερίζω μὲ λόγια μόνον, σοῦ λέγω λοιπὸν ὅτι ἂν ὁ ἐξοχός σου αὐτὸς δὲν εἶνε εἰς κατὰστασιν νὰ μου ἐξοφλήσῃ τὴν συναλλαγματικὴν ἢ ὅποια λήγει εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός, δηλαδὴ τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν πανήγυριν τῆς Νεβίλλης, θὰ τον πετάξω, αὐτὸν καὶ τὴν εὐγενεστάτην οἰκογένειάν του ἀπὸ τὸν πύργον . . . Ἄν δὲν

το κάμω νὰ μὴ με λένε Καρβαγάν.

Ἦτο δὲ σφόδρα ἐξηρηθισμένος καὶ τὸ πρόσωπόν του ἐγένετο πελιδνόν, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐσπινθηροβόλου ὑπὸ μίσους καὶ αἰ χεῖρές του ἔτρεμον. Ἐπαυσεν ὀλίγον καὶ ἔπειτα ἀτενίσας πρὸς τὸν συμβολαιογράφον εἶπε πρὸς αὐτόν, σκωπτικῶς :

— Ἄν ὁ κλίβανός του εἶνε θαυμασῖος, φίλε μου Μαλεζῶ, ἐγὼ θὰ τον ἐκμεταλλευθῶ, ἐγὼ . . . Καὶ μείνε ἡσυχος, ἐγὼ θὰ καταστήσω ἐπικερδέστεραν τὴν ἐπιχείρησιν παρὰ ὁ γέρον αὐτὸς ξεκουτιάρης . . .

Ἐν ᾧ δὲ ὁ συμβολαιογράφος ἤθελε νὰ ἀνοιξῇ τὸ στόμα, ἵνα δοκιμάσῃ τὸ ὕστατον ἤδη νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν πελάτην του, ὁ Καρβαγάν ὑπέλαβεν ἀποτόμως :

— Ἀρκεῖ. Ἐως τὸ τέλος τοῦ μηνός, οὔτε ὀλιγώτερον, οὔτε περισσότερον. Εἰμπορεῖς μάλιστα νὰ τοῦ το εἰπῆς . . . Καὶ ἄς ἐνθυμηθῇ . . . διότι ἐγὼ δὲν λησμονῶ ! . . .

Καὶ ὑψώσας τὴν χεῖρα ἔφερε τὸν δάκτυλον εἰς τὴν παρεῖάν του, καὶ ἔδειξε μειδιῶν πικρῶς λεπτήν τινα γραμμὴν λευκὴν διασχίζουσαν τὸ ἠλιοκαὲς πρόσωπόν του, ἴχνος εὐδιάκριτον τῆς πληγῆς τῆς μάστιγος, ἣν ἔλαβε τὴν νύκτα τῆς ἐν Νεβίλλῃ πανηγύρεως.

Καὶ οὐδὲν εἰπὼν πλέον, κατέλιπε τὸν συμβολαιογράφον, διήλθε τοὺς ὀμίλους τῶν προσκεκλημένων, ἦλθε πλησίον τοῦ ἐπάρχου καὶ ἤρχισε μετ' αὐτοῦ συνδιαλεξίαν περὶ διαφόρων κυβερνητικῶν ζητημάτων.

Τότε ὁ Γεώργιος ἐν τῇ συγχίσει καὶ ἀταξίᾳ τῶν διανοημάτων του σταθμίσας τὰ παράπονα τοῦ πατρὸς του καὶ τὰ τοῦ μαρκησίου, ἀγωνιῶν εὐρεν αὐτὰ ἰσορροποῦντα.

Βεβαίως τὰ ἐγκλήματα τοῦ Κλαιρεφόν ἦσαν βαρύτερα καὶ ἡ ἐκδίκησις τοῦ Καρβαγάν ἦτο νομιμωτάτη.

Οἱμοι μεταξύ τῶν δύο τούτων ἀνδρῶν ἡ ἄβυσσος ἦτο βαθυτάτη. Οὐδενὸς δὲ ἀνθρώπου ἢ θέλησις ἠδελὲ ποτε δυνηθῆ νὰ ἀνταγαπῶνται, ἔβλεπον ἑαυτὰ κατὰδικασμένα εἰς τὴν διχόνοιαν καὶ εἰς τὸ μῖσος . . . Φρίκη δὲ ἐνεποίησεν εἰς αὐτόν ὁ πῆριξ αὐτοῦ θόρυβος.

Διὸ κατορθώσας νὰ ἐξέλθῃ ἀπαρτήρητος, κατέβη εἰς τὴν ὁδὸν ἔρημον ἤδη οὖσαν.

Ὁ ἀήρ ἦτο ἔρημος καὶ εὐάρετος καὶ ἐν τῷ αἰθρίῳ οὐρανῷ ἔλαμπον τὰ ἄστρα.

Ἐκάθισεν ἐπὶ λιθίνου θρανίου παρὰ τὴν κρήνην, ἥτις ἔρρεεν ἐλαφρὰ μορμύρουσα.

Τὰ πάντα ἐσιώπων, καὶ ἐν τῇ ἐρημίᾳ τῆς ὑπνωττούσης πόλεως οὐδὲν ἄλλο ἀνευρίσκων ἐν τῷ παρελθόντι αὐτοῦ ἢ θλίψιν, οὐδὲν ἄλλο ἢ θλίψιν προσδοκῶν ἐν τῷ μέλλοντι αὐτοῦ, καταρῶμενος τὸν μαρκήσιον, αἰσχυρόμενος ἕνεκα τοῦ πατρὸς του, ἀπόφρασιν ἔχων νὰ ἀποσοθήσῃ ἀπὸ τῆς καρδίας του τὴν μνήμην τῆς Ἀνωϊας, ὁ Γεώργιος ἀπελπίς ἔκρυψε τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν του καὶ ἔκλαυσε.

Η'

ANAMNΗΣΙΣ

Ἡ πανήγυρις τῆς Νεβίλλης ἐτελέσθη τὸ ἔτος τοῦτο μετὰ λαμπρότητος ἐξαιρέτου.

Ἐξω τοῦ δημαρχείου ἦτο παρατεταγμένον τὸ πυροσβεστικὸν σῶμα, ἐν μεγάλῃ στολῇ καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ δημοτικοῦ σχολείου σημαιοστολιστῶ ἔμελλε νὰ γίνῃ διανομὴ τῶν βραβείων γεωργικῆς ἐκθέσεως, προεδρεύοντος τοῦ ἐπαρχοῦ.

Ὁ Καρθαγὰν ἀνέγνω λόγον ἐκθύμως χειροκροτηθέντα, καὶ ἡ τελετὴ ἔληξε παιανίζοντος τοῦ μουσικοῦ θιάσου τῆς πόλεως.

Τότε ἠκούσθη πρόσταγμα στρατιωτικόν, οἱ πυροσβέσται ἐτάχθησαν εἰς προσοχήν, καὶ αἱ σάγπιγγες ἐσάλπισαν τὴν σημαίαν κατὰ τὴν διάβασιν τῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως.

Πλήθος δὲ πολὺ τῶν ἐξ ὅλης τῆς ἐπαρχίας προσελθόντων χωρικῶν καὶ γαιοκτημόνων ἐπλήρου τὴν πλατεῖαν τῆς πόλεως καὶ ἀπλήστως ἐθεῶτο.

Ὁ ἐπαρχος μετὰ τοῦ δημάρχου συνεβάδιζον, ὅτε δὲ ἦσαν ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς ὁδοῦ Ἀγορᾶς, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν δήμαρχον ἠρώτησεν αὐτόν :

— Θὰ σὰς ἴδωμεν ἀπόψε εἰς τὴν ἐορτήν, κύριε δήμαρχε ;

— Ἀναμφιβόλως, κύριε ἐπαρχε. Ἐν πρώτοις εἶνε καθήκόν μου, ἔπειτα δὲ εἶνε καὶ ἔθιμον ἐδῶ νὰ πηγαίνωμεν εἰς τὸν χορὸν καὶ νὰ μένωμεν καμμίαν ὥραν.

— Λοιπὸν θὰ ἔλθω καὶ ἐγώ, ἀφ' οὗ το κρινετέ ὅτι εἶνε ὠφέλιμον, εἶπεν ὁ ἐπαρχος.

— Εἰς μίαν ὥραν ἐκεῖ θὰ κατορθώσετε περισσοτέρας ἐκλογικὰς κατακτήσεις, παρὰ ἂν γυρίζετε τρεῖς ἐβδομάδας. Εἰς τὸν χορὸν θὰ εὑρετέ ὅλους τοὺς κομματάρχας τῆς ἐξοχῆς. Καὶ νὰ περιποιεῖσθε τοὺς πυροσβέτας, κύριε ἐπαρχε... ἔχουν μεγάλην δύναμιν. Δὲν εἰδεύετε τί συνδρομὴν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ λάβῃ ἀπὸ τοὺς πυροσβέστας !...

— Βλέπω ὅτι εἴσθε ἐν γνώσει τοῦ ζητήματος, εἶπε φειδῶς ὁ ἐπαρχος, καὶ ὅταν τις συμπεριπατῇ μαζί σας δὲν ἔχει παρὰ νὰ κερδίζῃ κάτι τι.

Ὁ Καρθαγὰν μετέβαλεν ὄψιν ὑποπτέων ὅτι τον ἐμπαίζει ὁ ἐπαρχος λέγων ταῦτα. Ἀλλὰ στραφεὶς πρὸς αὐτόν εἶδεν αὐτὸν μειδιῶντα καὶ χαριέστατον διὸ διενόηθη :

— Τί ιδέα καὶ αὐτή ! Καὶ εἶνε ποτε δυνατὸν νὰ λάβῃ τόσην τόλμην ὥστε νὰ με ἐμπαίξῃ ; Τάχα δὲν εἰδεύει ὅτι ἂν θελησῶ εἰμπαρῶ νὰ τον ξεπαστρέψω καὶ αὐτόν καὶ τοὺς ὁμοίους του !

Τὸ πρόσωπόν του ἐξήστραψεν ἐκ χάρας ἀπιστίας. Ἦτο αὐτὸς κύριος ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, ἐν ἣ ἐγένετο κατὰ πρῶτον ὡς ὑπάλληλος καταστήματος σχεδὸν ὑπηρέτης. Οὐδεὶς δὲ ἠδύνατο ν' ἀντισταθῇ πρὸς αὐτόν. Καὶ οἱ ἐχθροὶ του ἔμελλον μετ' οὐ πολὺ νὰ χύσωσι δάκρυα αἰματη-

ρά. Στραφεὶς δὲ πρὸς τοὺς παρακολουθοῦντας αὐτὸν εἶπεν ἐπιτακτικῶς :

— Κύριοι, θὰ συναντηθῶμεν ἀπόψε εἰς τὸ δημοτικὸν συμπόσιον.

Ἀπῆλθον ἐκεῖνοι, καὶ ὁ δήμαρχος μείνας μόνος, κατηυθύνθη πρὸς τὴν οἰκίαν του. Παρελθὼν τὴν κρήνην, καθ' ἣν στιγμὴν ἔμελλε νὰ ὑψώσῃ τὸ βόπτρον τῆς θύρας, ἐστάθη διότι μακρόθεν εἶδε κατὰ τὸ ἀντίθετον ἄκρον τῆς ὁδοῦ τὸν Γεώργιον ἐρχόμενον βραδέως, σύννου καὶ ἐστενοχωρημένον.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

Δὲν ἔλαβον τὸν καιρὸν νὰ καθήσωσι.

— Κύριε, εἶπεν ἡ χήρα, ἰδοὺ τί συνέβη. Ὁ υἱός σας ἦλθε, κατὰ τὴν συνήθειάν του, νὰ δειπνήσῃ χθὲς εἰς Βουλώνην. Τὸ ἐσπέρας, κατὰ τὰς ἑννέα, ἕνας ἀγνωστος ἐζήτησε νὰ τοῦ ὁμιλήσῃ... ἐπέμεινε νὰ τὸν δεχθῶμεν, λέγων ὅτι ἦρε ἐν χαρτοφυλάκιον, τὸ ὅποιον ἦτο τοῦ κυρίου δὲ Γεντιλῆ... Διέταξα νὰ τὸν εἰσαγάγουν... ἔδειξε πράγματι τὸ χαρτοφυλάκιον, τὸ ὅποιον περιεῖχε πέντε χιλιάδας φράγκων...

— Τὰ ὅποια εἶχα δώσει τὸ πρῶτ' εἰς τὸν Λουδοβίκον, διὰ νὰ πληρώσῃ τὸν ἀδελφάντου μου. Ὁ υἱός μου εἶνε ξεχασμένος, ἀφοῦ ἔχασε τὰ χαρτονομίσματά του, καὶ δὲν ἤξιζε νὰ εὑρεθῇ ἕνας τίμιος ἄνθρωπος διὰ νὰ τοῦ τὰ ἐπιστρέψῃ !... ἀλλ' ἂν εἶνε αὐτὸ μόνον τὸ δυστύχημα, ἐδιωρθώθη ἤδη, καί...

— Ἀλλοίμονον ! κύριε, θὰ ἐδεκαπλασιάσῃ τὸ ποσὸν αὐτό, διὰ ν' ἀπαλλάξω τὴν κόρην μου ἀπὸ τὴν λυπηρὰν σκηνήν, ἢ ὅποια ἠκολούθησε... Ἐντὸς τοῦ χαρτοφυλακίου εὕρισκετο καὶ μία φωτογραφία... ἡ φωτογραφία τῆς δυστυχούς, ἢ ὅποια ἐδολοφονήθη... εἰς τὴν ὁδὸν Ἀρβαλέτ, νομίζω...

— Πῶς ! ἀλλ' ὁ υἱός μου δὲν τὴν γνωρίζει αὐτὴν τὴν γυναῖκα... εἶνε ἀδύνατον.

— Δὲν ἠρνήθη ὅτι δὲν τὴν γνωρίζει, ἐπιθύρσεν ἡ Θερεσία, ἧς τὰ δάκρυα ἔρρουν ἀφθόνως ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς.

— Θὰ σὰς τὰ εἶπω ἐν συντόμῳ, κύριε, ἐπανελάβην ἡ χήρα, σχεδὸν συγκεκινημένη, ὅπως καὶ ἡ δυστυχὴς μνηστή. Ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὅποιος ἦρε τὸ χαρτοφυλάκιον, εἶπεν ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ ἀποδώσῃ πρὶν δεῖξῃ τὴν φωτογραφίαν εἰς τὸν ἀστυνόμενον, καὶ παρεκάλεσε τὸν κύριον δὲ Γεντιλῆ νὰ τὸν συνοδεύσῃ...

— Καὶ ὁ υἱός μου ἐστάθη ἀρκετὰ ἀνόητος νὰ συγκατατεθῇ εἰς αὐτό ! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Λεκὸκ, συστέλλων τὰς

ὄφρως. Ἀληθινὰ αὐτὸ εἶνε ἀπίστευτον ! Τί φυσιογνωμίαν εἶχεν ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἦλθε μετὰ τὴν πρόφασιν αὐτήν ;... διότι αὐτὸ ἦτο πρόφασις, μὴν ἀμφιβάλλετε καθόλου...

— Φυσιογνωμίαν κοινήν, πτωχὰ ἐνδεδυμένους...

— Αὐτὸ εἶνε, βέβαια. Ἐξακολουθεῖτε, κυρία, σὰς παρακαλῶ. Ὁ Λουδοβίκος ἀνεχώρησε μαζί του ;

— Ναί. Μὰς ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃ τὴν ἰδίαν ἐσπέραν διὰ νὰ μὰς ἡσυχάσῃ. Τὸν ἐπεριμένομεν ὅλην τὴν νύκτα, ἀλλὰ δὲν τὸν εἶδομεν. Φαντασθῆτε τὴν ἀνησυχίαν μας, καὶ...

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ θαλαμηπόλος τοῦ κυρίου δὲ Γεντιλῆ εἰσῆλθε καὶ ὁμίλησεν αὐτῷ εἰς τὸ οὖς.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, εἶπεν ἐγειρόμενος ἀποτόμως. Μοῦ ἀναγγέλλουν ἐπίσκεψιν, ἢ ὅποια ἴσως ἔχει σχέσιν μετὰ τὴν ἀνεξήγητον ἀπουσίαν τοῦ υἱοῦ μου. Πηγαίνω νὰ δεχθῶ τὴν ἐπίσκεψιν αὐτήν, καὶ ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν πιστεύω νὰ σὰς διχθεβαιώσω ὅτι ἀδίκως ἀνησχεῖτε.

Μετὰ τὴν διαβεβαίωσιν ταύτην, ἦν ἐν τούτοις διέψευδεν ἡ συγκεκινημένη φυσιογνωμία του, ὁ κύριος Λεκὸκ ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης, ἵνα πορευθῇ εἰς τὸ σπουδαστήριόν του, ἐν ᾧ τὸν περιέμενον.

Μ'

Ἦτο ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, ὅστις περιέμενε τὸν κύριον Λεκὸκ ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ του.

Ὁ ὑπάλληλος οὗτος ἐγνώριζε τὸν τρόπον τοῦ εἰσερχεσθαι ἄνευ θαρύβου παρὰ τῷ πρώτῳ συναδέλφῳ αὐτοῦ, καὶ ἀντὶ νὰ σύρῃ τὸν κώδωνα, ἐπίεσε σιγὰ τὸ ἡλεκτρικὸν κομβίον, οὕτινος ὁ βόμβος εἰδοποιεῖ τὴν πιστὴν θαλαμηπόλον Γερτρούδην.

Ἦτο περίλυπος καὶ ἐν ἀμηχανίᾳ, διότι ἔτρεφεν εἰλικρινῆ πρὸς τὸν κύριον Λεκὸκ ἀγάπην, καὶ ἡ ἀνακοίνωσις, ἣν ἤρχετο νὰ τῷ ἀναγγείλῃ ἦτο λίαν ὀδυνηρά.

Περιεπάτει κατὰ μῆκος καὶ πλάτος, ζητῶν πλάγιον τινὰ τρόπον ἵνα ἀναγγείλῃ ἀταράχως εἰς τὸν δυστυχῆ πατέρα ὀλεθρίαν εἰδησίαν, ὅτε εἶδεν εἰσελθόντα τὸν ἀγαθὸν γέροντα, ὅστις τῷ εἶπεν ἄνευ προοιμίων :

— Εἶνε λοιπὸν ἀληθὲς ὅτι ὁ υἱός μου συνελήφθη ;

— Τὸ γνωρίζετε ! ἀνέκραξεν ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, τόσῳ τὸ καλλίτερον, ἀγαπητέ μου φίλε, διότι μοῦ ἐκόστιζε πολὺ νὰ σὰς τὸ ἀναγγείλω, καὶ δὲν ἤξευρα ἀληθῶς πῶς ν' ἀρχίσω.

— Ἦξεύρω ὅτι συνελήφθη. Ἡ κυρία Λεκόντ, τῆς ὁποίας τὴν θυγατέρα μέλλει νὰ νυμφευθῇ ὁ υἱός μου, ἦλθεν ἐδῶ ἐξέπιτηδες διὰ νὰ μοι τὸ εἶπῃ...

— Πράγματι, εἰς τὴν οἰκίαν τῆς...

— Ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω διὰ ποῖον λόγον. Ἡ φυσιογνωμία τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀσφαλείας κατέστη σκυθρωπή.

Ἦλπισε πρὸς στιγμὴν ὅτι τὸ δυσκολώ-

τερον μέρος είχε τελειώσει, ότι η πρώτη έντύπωσις είχε παραχθῆ, και επανευρίσκειτο απέναντι τῆς σκληρᾶς ἀνάγκης νὰ κατενέγκῃ ὁ ἴδιος τὸ κτύπημα κατὰ τοῦ πρώην συναδέλφου αὐτοῦ, καὶ ὁποῖον κτύπημα!

— Ἡ κυρία Λεκόντ, επανέλαβεν ὁ Λεκόν, μοὶ ἔκαμε λόγον διὰ μίαν φωτογραφίαν, διὰ τὴν ὁποίαν, φυσικῶ τῷ λόγῳ οὐδεμίαν ἔδωσα σπουδαιότητα. Ὁ Λουδοβίκος δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἶνε οὔτε ἐμμέσως οὔτε ἀμέσως ἀναμειγμένως εἰς τὴν ὑπόθεσιν, τὴν ὁποίαν μοὶ εἴχατε προτείνει νὰ ἀναλάβω. Ἐν τούτοις, ἐκ τῆς περιγραφῆς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος τὸν συνέλαβε, καὶ ἐκ τοῦ τρόπου τὸν ὁποῖον ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς μετεχειρίσθη διὰ νὰ τὸν καταπίσῃ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, ἀνεγνώρισα ἀμέσως ὅτι ὁ πανοῦργος αὐτὸς ἦτο εἰς τῶν πρακτόρων σας. Ἄλλως τε, μοὶ εἶπατε ὁ ἴδιος πρὸ μικροῦ, ὅτι ὁ υἱὸς μου συνελήφθη. Μὴ μὲ κάμνετε, σὰς παρακαλῶ, νὰ ὑποφέρω, διότι, καθὼς παρατηρεῖτε, εἶμαι λίαν ἀνήσυχος, ἂν καὶ εἶμαι πεπεισμένος ὅτι πρόκειται περὶ ἀπλοῦ καὶ ἀσημάντου παραπτώματος. Ἄλλ' εἶμαι πατὴρ... καὶ ἐξ ἄλλου, εἰς τὴν θέσιν τοῦ νέου αὐτοῦ... ὁ ὁποῖος νυμφεύεται μετὰ δέκα ἡμέρας, τὸ παραμικρὸν σκάνδαλον θὰ τὸν βλάψῃ πολὺ... Λοιπὸν! περὶ τίνας πρόκειται;

Ὁ ἀρχηγὸς ἐταπεινὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ δὲν ἔσπευδε ν' ἀπαντήσῃ.

— Ἐρωτοδουλειᾶς, δὲν εἶνε ἀλήθεια; ἐξηκολούθησεν ὁ γέρον. Αὐτὰ δὲν μ' ἐκπλήττουν καθόλου, διότι, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἐπάνοδόν του εἰς Γαλλίαν, ὁ Λουδοβίκος εἶνε παραδειγματικῆς σωφροσύνης... καὶ ἐξ ἄλλου ἀγαπᾷ πολὺ τὴν δεσποινίδα Λεκόντ... Ἄλλ' αὐτὰ τέλος πάντων τὰ ἔχει ἡ ἡλικία του, καὶ δὲν εἶνε πράγμα πολὺ σοβαρὸν... Πρόκειται μόνον ν' ἀποφύγωμεν τὸ σκάνδαλον, καὶ σὰς ὁμολογῶ ὅτι βασιζομαι πολὺ εἰς ὑμᾶς ὅπως μὲ βοηθήσετε νὰ σκεπάσωμεν τὴν ὑπόθεσιν... Αὐτὸ ἐπιθυμῶ, πολὺ περισσότερο, καθόσον ἡ μνηστὴ του εἶνε πολὺ ζηλότυπος... Δὲν ὀμιλεῖτε! Μήπως ἀπατῶμαι; ἀνεκράξεν ὀδυνηρῶς ὁ δυστυχῆς πατὴρ. Μήπως ὁ Λουδοβίκος κατηγορεῖται ὅτι διέπραξε καμμίαν ἀτιμίαν;... ὅτι;... Ὡ! ὄχι, αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατόν... Ὁ Λουδοβίκος εἶνε ἀρκετὰ ὑπερήφανος, διὰ νὰ καταδεχθῆ νὰ καταχρασθῆ... τοῦλάχιστον εἰκοσι φορὰς τῶ ἐνεπιστεύθησαν σημαντικὰ ποσά, καὶ ποτέ... ἔπειτα, ἐγὼ εἶμαι πλούσιος... ὡς καὶ αὐτὸς θὰ γίνῃ ἐντὸς ὀλίγου... τοῦ ἔδιδα πάντοτε περισσότερα χρήματα ἀφ' ὅσα μοὶ ἐζήτει...

— Ὁ λόγος δὲν εἶνε διὰ τὰ χρήματα, νομίζω, εἰς τὴν προκειμένην ὀδυνηρὰν ὑπόθεσιν, ἐψιθύρουν ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς πράκτωρ.

— Ὁμιλήσατε τότε! δὲν βλέπετε λοιπὸν ὅτι μὲ φονεύετε ὀλίγον κατ' ὀλίγον!

— Φανεῖτε γενναῖος, ἀρχαῖέ μου φίλε, διότι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ σὰς εἴπω θὰ σὰς συντρίψῃ τὴν καρδίαν. Καλλίτερον νὰ τὸ μάθετε ἀπὸ ἐμέ. Ὁ υἱὸς σας

κατηγορεῖται ὅτι εἶνε ὁ αὐτοῦργος τῶν κακούργημάτων τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ.

Εἰς τὴν κεραυνοβόλον ταύτην ἀνακοίνωσιν ὁ κύριος Λεκόν ὠπισθοχώρησεν ὡς βληθεὶς ὑπὸ σφαίρας ἐν μέσῳ στήθει, καὶ ἐψιθύρουν διὰ φωνῆς ἡλλοιωμένης:

— Ὁ υἱὸς μου!... τὰ κακούργηματα τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ!... Μήπως θέλετε νὰ μὲ δοκιμάσετε;... Ὁχι, τὸ πράγμα αὐτὸ θὰ ἦτο λίαν σκληρὸν...

— Σὰς λέγω δυστυχῶς τὴν ἀλήθειαν καὶ ἂν διέταξα τὴν προσωποκράτησιν, τὸ ἔπραξα διότι εἶμαι ὑποχρεωμένος διὰ τοῦτο. Ἄν εἴσθε εἰς τὴν θέσιν μου, θὰ ἐπράττετε καὶ ὑμεῖς τὸ ἴδιον.

— Ἐχετε λοιπὸν ἀποδείξεις;

— Περισσότερας ἀφ' ὅσας χρειάζονται, διὰ νὰ ικανοποιηθῶσιν ὅλοι αἱ ἀμφιβολίαί μου. Ὁ υἱὸς σας ὑπῆγεν εἰς τὴν Μόργαν μετημφισμένως ἐκεῖ τὸν ἔκλεψεν εἰς Ἀγγλὸς λωποδύτης. Ὁ κλέπτης συνελήφθη ἐντὸς ὀλίγου, καὶ ἐπ' αὐτοῦ εὐρέθη ἕν χαρτοφυλάκιον, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπῆρχεν ἡ φωτογραφία τῆς δολοφονηθείσης γυναικός, τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου δὲ Γεντιλῆ, τὸ ὄνομα καὶ ἡ διεύθυνσις τῆς κυρίας Λεκόντ. Μαντεύετε τί συνέβη. Ὁ πράκτωρ ἡμῶν ὑπῆγεν εἰς Βουλώνην καὶ μοῦ ἔφερε τὸν νέον, τὸν ὁποῖον ἀμέσως ἀνέκρινα. Δὲν ἐγνώριζον ὅτι ἦτο υἱὸς σας... δὲν ἐνθυμούμην πλέον τὸ ὄνομα δὲ Γεντιλῆ...

— Καὶ ὠμολόγησεν; ἠρώτησεν ἀνυπομόνως ὁ κύριος Λεκόν.

— Ὁχι. Ἀπ' ἐναντίας τὰ ἠρνήθη ὅλα. Ἰσχυρίζεται ὅτι δὲν γνωρίζει τὴν γυναῖκα ἐκείνην καὶ σήμερον τὸ πρῶτ' ἀνεγνώρισα τὸν γραφικὸν χαρακτήρα του ἐπὶ τινος φακέλλου ἐπιστολῆς, τὸν ὁποῖον εὕρομεν εἰς τὸ περίπτερον τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ.

— Αὐτὸ ἤμπορεῖ τὸ πολὺ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἐνδείξις.

— Ἀνεκάλυφα καὶ ἄλλας, ἐπισκεφθεὶς τὰ δωμάτια του ὁδὸς Μὸν-Θαβῶρ. Βεβαιωθῆτε ὅμως, ἀγαπητέ Λεκόν, ὅτι μοὶ εἶνε λίαν ὀδυνηρὸν νὰ ἔλθω εἰς ἐξηγήσεις μὲ ὑμᾶς, διὰ τὰς λεπτομερείας αὐτάς. Ἀρκεσθῆτε νὰ μάθετε ὅτι, καθ' ἣν στιγμὴν εὐρίσκετο ἐντὸς τῆς ἀμάξης, μὲ τὸν κλητῆρα, ὁ ὁποῖος τὸν ὠδηγοῦσεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ὁ υἱὸς σας ἐζήτησε νὰ τὸν διαφθεῖρῃ, ὅτι κατόπιν ἀπεπειράθη νὰ τὸν φονεύσῃ, καὶ ὅτι ἐπὶ τέλους ἠθέλησε ν' αὐτοκτονήσῃ.

— Τὸ δυστυχισμένον παιδί δὲν ἤξευρε πλέον τί ἔκαμε... ἔβλεπε τὸν ἑαυτὸν του ἀτιμασμένον... ἐσυλλογίζετο τὴν ἀπελπισίαν τῆς μνηστῆς του, τὴν ὁποίαν λατρεύει... ἀπώλεσε τὸ λογικόν, ἀκριβῶς διότι εἶνε ἀθῶος, καὶ εἶνε ἀθῶος... τὸ διαβεβαίω... καὶ θὰ τὸ ἀποδείξω.

— Τὸ ἐπιθυμῶ, ἐξ ὅλης καρδίας, φίλε μου, δὲν δύναμαι ὅμως νὰ εἴπω ὅτι τὸ ἐλπίζω, διότι ἔχω τὴν βεβαιότητα ὅτι ἦτο αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ ὁποῖος ἦλθεν εἰς τὸ περίπτερον τὴν ἐπομένην νύκτα, κατὰ τὴν ὁποίαν διεπράχθη τὸ κακούργημα. Ὁ Πιεδούσης, ὁ ὁποῖος ὠμίλησε μαζὺ

του τὴν νύκτα ἐκείνην καὶ τὸν ἀφῆκε νὰ τοῦ διαφύγῃ, αὐτὸς ὁ Πιεδούσης τὸν ἀνεγνώρισεν ἐντελῶς χθὲς τὸ ἔσπερας.

— Ὁ Πιεδούσης! ὁ ὁποῖος τόσον καιρὸν ὑπερέτησεν ὑπὸ τὰς διαταγὰς μου! καὶ ὁ ὁποῖος μοὶ ὀφείλει τόσα! αὐτὸς συνέλαβε τὸν Λουδοβίκον;

— Θεέ μου, ναι. Ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ ἐκτελέσῃ τὸ καθήκον του. Ἄλλως τε, δὲν ἐγνώριζεν ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον συνέλαμβανε, καὶ ἂν ἐμάνθανεν ὅτι ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος ἦτο υἱὸς σας, δὲν θὰ εἶχε τὸ θάρρος νὰ τὸν ὠδηγήσῃ εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Ἀφ' οὗτο τὸ ἔμαθεν, εἶνε ἀπαρηγόρητος.

— Θὰ τὸν ἴδω... θὰ τοῦ ὀμιλήσω... θὰ μὲ βοηθήσῃ εἰς τὰς ἐρεῦνας... διότι δὲν ἀφίνω τὴν ἐλπίδα ν' ἀθωώσω τὸν Λουδοβίκον... ἡ ἀνάκρισις δὲν ἐτελείωσε...

— Μόλις ἤρχισεν. Ὁ υἱὸς σας ἀπὸ τὰς ἔνδεκα χθὲς τὸ ἔσπερας εἶνε εἰς τὸ κρατητήριον, καὶ σήμερον τὸ πρῶτ' εἶχεν ἀκόμη ἀνακριθῆ, διότι ὁ ἐπιτετραμμένος ἀνακριτῆς δὲν εἶχεν ἔλθει ἀκόμη εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Ὑποθέτω ὅμως ὅτι θὰ ἐπισπύσῃ τὴν ὑπόθεσιν. Ὁ διευθυντῆς καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς τῶν Ἐφετῶν εἰδοποιήθησαν τὸ μεσονύκτιον.

— Καὶ ἀπόψε ὅλοι οἱ Παριῖσιοι θὰ γνωρίζουν ὅτι ὁ υἱὸς μου εἶνε ἕνας δολοφόνος, εἶπεν ὀδυνηρῶς ὁ γέρον. Καὶ μετ' ὀλίγον ἡ δυστυχῆς νεανίς, ἡ ὁποία εἶνε ἐκεῖ μὲ τὴν μητέρα της, θὰ μάθῃ ὅτι ὁ μνηστῆρ της θὰ τελειώσῃ εἰς τὸ κάτεργον ἢ εἰς τὴν λαιμητόμον... διότι θὰ τὸν καταδικάσουν, τὸ προαισθάνομαι... τὰ φαινόμενα εἶνε ἐναντίον του... ἡ καινὴ γνώμη εἶνε ἐξηρηθισμένη... δὲν θὰ ἤμπορέσῃ ν' ἀπολογηθῆ... καὶ δὲν εἶνε ἔνοχος, σὰς τὸ ὀρκίζομαι...

Ὁ κύριος Λεκόν ἐκλαίεν, ἡ δὲ λύπη αὐτοῦ συνεκίνησε τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀσφαλείας, ὅστις τῷ εἶπε θλιβῶν περιπαθῶς τὰς χεῖρας αὐτοῦ:

— Δὲν πρέπει ποσῶς ν' ἀπελπίζεσθε, ἀγαπητέ μου φίλε. Γνωρίζετε καλλίτερον ἀπὸ ἐμέ, ὅτι μία ὑπόθεσις, ἂν καὶ ἀρχίζῃ μὲ τὰ χειρότερα σημεῖα, ἤμπορεῖ ἐνίστε ν' ἀλλάξῃ ὅλως διόλου δρόμον κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀνακρίσεως. Ὁ υἱὸς σας, ἐξηγούμενος εἰλικρινῶς, θὰ κατορθώσῃ ἴσως ν' ἀποδείξῃ ὅτι δὲν ἀνεμίχθη εἰς τὸ κακούργημα παρὰ μόνον ἐμμέσως καὶ ἀκουσίως. Ἐνδεχόμενον νὰ εὐρεθῶν γεγονότα πρὸς ὑπεράσπισίν του. Ἐὰν ἤμπορέσῃ ν' ἀποδείξῃ τὸ ἀλλοθι, ἐὰν ὁ βωβὸς κατὰ τὴν ἀντιπαράστασιν δὲν ἤθελε τὸν ἀναγνωρίσει...

— Αὐτὸ εἶνε ἀληθές! εἶπεν ὁ γέρον, ἀνεγείρων τὴν κεφαλὴν. Ὑπάρχει ὁ βωβὸς... αὐτὸς μόνος ἤμπορεῖ νὰ διαφωτίσῃ τὸ σατανικὸν αὐτὸ μυστήριον... αὐτὸς μόνος ἤμπορεῖ ἀκριβῶς νὰ ὑποδείξῃ τὸν δολοφόνον... καὶ αὐτὸς δὲν γνωρίζει τὸν υἱὸν μου, τὸ ἐγγυῶμαι... ποῦ ἤμποροῦσε νὰ τὸν ἴδῃ;... ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς δὲν εἶνε ἀπὸ τοὺς Παριῖσιους, τὸ γνωρίζετε ἀπὸ τὸ πείραμα τὸ ὁποῖον σὰς ἐσυμβούλευσα...

καὶ ὁ Λουδοβίκος κατοικεῖ πρὸ χρόνων εἰς Παρισίους. Ἄς κάμουν τὴν δοκιμὴν, ἢ ὅποια θὰ ἀποφασίσῃ ὀριστικῶς.

— Θὰ τὴν κάμουν, μὴ ἀμφιβάλλετε διόλου, ἀγαπητὲ Λεκόν, εὐχομαι δὲ ἀπὸ καρδίας νὰ μὴ στραφῇ κατὰ τοῦ κατηγορουμένου.

— Δὲν τὴν φοβοῦμαι, εἶπε διὰ τόνου εὐσταθοῦς ὁ κύριος Λεκόν, θὰ μοι ἐπιτραπῇ νὰ ἰδῶ τὸν υἱόν μου;

— Ναί. Κατῶρθωσα, μετὰ πολλοῦ ὄμως κόπου, καὶ τοῦτο γίνεται χάριν ὑμῶν, διότι προσεφέρατε εἰς ἡμᾶς ἐκτάκτους ἐκδουλεύσεις. Δὲν θὰ δυνηθῆτε ὅμως νὰ τὸν ἰδῆτε ἀνευ μαρτύρων, μέχρι νεωτέρας διαταγῆς. Θὰ παρευρίσκωμαι εἰς τὰς συνεντεύξεις σας, καὶ ἂν ἐπιθυμῆτε, ἢ πρώτη δύναται νὰ λάβῃ χώραν σήμερον τὸ πρῶτον.

— Σὰς εὐχαριστῶ, ἀρχαῖε φίλε μου. Μετὰ μίαν ὥραν θὰ εἶμαι εἰς τὸ γραφεῖόν σας. Ὁ Τολβιὰκ ἀνεμίχθη εἰς τὴν σύλληψιν αὐτὴν;

— Ποσῶς. Θὰ σὰς εἶπω μάλιστα ὅτι ὀλίγον ἠσχολήθη περὶ τῆς ὑποθέσεως, καὶ ὅτι εἴμεθα λίαν δυσχρεστημένοι ἐναντίον του. Ἐν τούτοις, εἶνε πιθανὸν ὅτι δὲν θὰ τοῦ ἀποσύρωμεν τὴν ὑπόθεσιν, διότι δὲν ἐσαφηνίσθη ἀκόμη, καὶ δὲν ἔχομεν κανένα διὰ νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ.

— Αὐτὸ ἤθελα νὰ ἤξεύρω, εἶπεν ὁ κύριος Λεκόν, προσέμπων τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀσφαλείας.

Ἀφοῦ δ' ἐπανέκλεισε τὴν θύραν, ὁ γέρον, σπογγίσας τὰ δάκρυά του, καὶ προσποιούμενος ἡρεμίαν πνεύματος, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐν ἣ περιέμενον αὐτὸν ἐν μεγίστῃ ἀνησυχίᾳ ἡ κυρία Λεκόντ καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτῆς.

— Ἐνοχάσατε, εἶπεν αὐταῖς φαιδρῶς. Ὁ Λουδοβίκος εἶνε θύμα παρανοήσεως. Εἶπεν ὅτι εἶνε υἱός μου, καὶ ἐπειδὴ εἶμαι γνωστός, εἰς τῶν ἀρχηγῶν τῆς ἀστυνομίας ἔλαβε τὸν κόπον νὰ ἔλθῃ ὁ ἴδιος νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ περὶ τοῦ συμβάντος. Ἀμέσως θὰ ὑπάγω εἰς τὴν ἀστυνομίαν, καὶ δὲν ἀπελπίζομαι, θὰ σὰς ἐπικαφέρω τὸν Λουδοβίκον... ἴσως ἀπόψε.

Ἡ Θηρεσία ἐνηγαλίσθη τὸν κύριον Λεκόν καὶ ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ:

— Νὰ τοῦ εἰπῆτε ὅτι τὸν συγχωρῶ διὰ τὴν λύπην, τὴν ὅποιαν μοὶ ἐπροξένησε... καὶ ὅτι τὸν συγχωρῶ, ὑπὸ τὸν ὄρον ὅμως ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ ἔχη μαζὺ του ἄλλην φωτογραφίαν ἀπὸ τὴν ἰδιάν μου.

Ἡ κυρία Λεκόντ ἔκλαιεν ἐκ τῆς χαρᾶς.

Ὁ γέρον ἐπίστευεν ἀκραδάντως εἰς τὴν ἀθωότητα τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, δὲν ἦτο ὅμως ἐντελῶς ἡσυχος, ὅσον ἐφαίνετο, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ συλλογίζηται ὅτι ἡ κεφαλὴ τοῦ λατρευτοῦ τούτου υἱοῦ ἦτο τὸ ἔπαθλον τῆς τρομερᾶς πάλης, ἣν ἔμελλε νὰ συνάψῃ κατὰ τῆς δυσμενεῖας τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων καὶ τῆς προκαταλήψεως τῶν δικαστῶν.

ΜΑ'

Αἱ μεγάλαι λύπαι σιγῶσιν.

Ἀφοῦ προέπεμψε μέχρι τῆς θύρας τὴν κυρίαν καὶ τὴν δεσποινίδα Λεκόντ ὁ γέρον Λεκόν, οὐδὲν στεναγμὸν ἐξέπεμψεν, οὐδὲν δάκρυ ἔχρυσεν. Ἐνώπιον τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀσφαλείας συνεκρατήθη, διότι δὲν ἤθελε νὰ φανῇ ὅτι ἀπέδιδε σπουδαιότητα εἰς τὴν κατὰ τοῦ Λουδοβίκου κατηγορίαν.

Ἐνώπιον τῶν κυριῶν συνεκρατήθη, προσποιήθη μάλιστα ἄκραν ἡρεμίαν, διότι, ἀντὶ πάσης θυσίας, ἤθελε νὰ καθησυχάσῃ αὐτὰς.

Ἀφ' οὗτοῦ ἔμενε μόνος, συνεκρατεῖτο ἀκόμη, διότι ἠσθάνετο ὅτι ὤφειλε νὰ ἐνεργήσῃ ἀντὶ νὰ κλαίῃ.

Εἶχε τὴν καρδίαν συντετριμμένην, ἀλλ' ὑψίστατο καρτερικῶς τὴν συγκίνησιν, ἀντὶ δὲ νὰ καταναλίσκῃ τὸν χρόνον εἰς ἀνωφελεῖς θρήνους, προηλείφετο ἐρωμένως εἰς τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ υἱοῦ του.

Ἄλλως τε, ἐπίστευεν ὅτι ἦτο ἀθῶος, καὶ εἶχε τὴν πεποιθῆσιν ὅτι θὰ ἠδύνατο ν' ἀποδείξῃ ἀνευ κόπου, τὸ γελοῖον τῆς κατηγορίας.

Ὁ γέρον ἀστυνομικῶς πρῶτον ἐγίνωσκεν ἐκ πείρας, ὅτι ἡ ποινικὴ καταδίωξις συχνάκις πλανᾶται κατὰ τὰ πρῶτα αὐτῆς βήματα.

Ἦτο ἀκραδάντως πεπεισμένος ὅτι ἐγένετο παρανόησις, ὅτι ὁ πρῶτον βοηθὸς αὐτοῦ Πιεδούσης ἠπατήθη ἀνοήτως ὑπὸ τινων συμπτώσεων, ὅτι ἔσπευσεν, ἴσως ἐξ ὑπερβολικοῦ ζήλου, καὶ ὅτι ὁ νεανίας ἀπώλεσε τὸ λογικὸν καὶ ἔδωκεν ἀνεπαρκεῖς, ἢ, τὸ δὴ χειρίστον, ἀδεξίας ἐξηγήσεις. Συνεπῶς, αὐτὸς ὁ Λεκόν, ὁ ἐπικληθεὶς γέρον ἐκκαθαριστής, ἦτο ἀριστος εἰς τὴν τέχνην τοῦ νὰ διευκρινίζῃ τὰς παρανοήσεις, νὰ ἐπανορθῇ ἐσφαλμένους ἐκτιμήσεις, καὶ νὰ προυναιάζῃ ὑπὸ τὴν πραγματικὴν αὐτῶν μορφήν τὰ κακῶς ἐκτιμηθέντα γεγονότα.

Ὅθεν οὐδόλως ἀμφέβαλλεν ὅτι δὲν θὰ ἐπετύγχανε παρὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ εἰλικρινῆ ἐξομολόγησιν, ἣτις θὰ τὸν ἠθῶου καθ' ὀλοκληρίαν καὶ θ' ἀπεδείκνυεν ὅτι ἐπλανήθησαν, συλλαβόντες αὐτὸν βασιζόμενοι ἐπὶ ἀπλῶν ἐνδείξεων.

Ἐν τούτοις, οὐδόλως παρεγνώριζε τὴν σπουδαιότητα τῆς θέσεως τῶν πραγμάτων.

Ἡ εἶδησις τοῦ κακουργήματος ἐνεποίησε μεγίστην ἐντύπωσιν, αἱ δ' ἐφημερίδες ἐπλήρουν τὰς στήλας αὐτῶν διὰ νέων, ἀφορώντων τὴν μυστηριώδη ὑπόθεσιν τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ.

Ἡ κοινὴ γνώμη συνεταράχθη. Ἡ πόρον πῶς ὁ δράστης διέφυγε τὰς καταδίωξεις, καὶ οὐδόλως παρημέλουν νὰ κατηγορῶσι τ' ἀστυνομικὰ ὄργανα ὅτι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὸν ἀνακαλύψωσιν.

Ὅθεν ἐπόμενον ἦτο ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας καὶ οἱ δικασταί, πρὸς ἰκανοποίησιν τῆς ἐαυτῶν φιλοτιμίας, θ' ἀπέδιδον μεγάλην σπουδαιότητα, ὅπως ἀπο-

δείξωσιν ὅτι τὸ πρῶτον συλληφθὲν ἄτομον, καθ' ὃ ἤθελον ὑπάρχει ἐνδείξεις τινές, ἦτο ὁ δολοφόνος τοῦ περιπτέρου, θὰ ἐλάμβανον συνεπῶς ὑπὸ σπουδαίαν ἐποψίν τὰ κατὰ τοῦ Λουδοβίκου τεκμήρια, καὶ θὰ κατέβαλον μεγίστην σπουδὴν ἵνα περᾶνωσι τὴν ὑπόθεσιν.

Οἱ ἀκεραιότεροι καὶ οἱ μᾶλλον πεφωτισμένοι δικασταί δύνανται, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ κοινοὶ ἄνθρωποι, νὰ καθίστανται ἐμπαθεῖς ἐπὶ ζητημάτων, ἅτινα ἐνδιαφέρουσι τὸ φιλότιμον τοῦ ἐπαγγέλματος, καὶ λυποῦνται σφόδρα ν' ἀναγνωρίσωσι τὴν ἐαυτῶν πλάνην.

Ὁ γέρον Λεκόν ἐγίνωσκε καλῶς ὅτι ἐν τῇ δι' ὄπλων ἀνίσων μονομαχίᾳ, εἰς ἣν ἔμελλε ν' ἀποδυθῇ, θ' ἀπῆντα τρεῖς τρομεροὺς ἀντιπάλους: τὴν Δικαιοσύνην, τὴν Ἀστυνομίαν καὶ τὴν κοινὴν γνώμην, τείνουσαν πάντοτε εἰς τὸ νὰ καταδικάζῃ ἀνεξετάστως ἕνα κατηγορούμενον, καθ' οὗ ὑπάρχουσι ὑποπτα φαινόμενα.

Ἐγίνωσκεν ἐπίσης ὅτι ὁ υἱὸς αὐτοῦ, καὶ ἂν ἔτι ἤθελεν ἀφεθῆ ἐλεύθερος, ἐλλείψει ἐνδείξεων, θὰ ἐξήρχετο τετρακυματισμένος τῆς πάλης ταύτης, καθ' ἣν ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ θὰ ἦτο τὸ μόνον ἔπαθλον.

Δικαίως ἢ ἀδίκως, δυσκόλως πιστεύεται ἡ ἀθωότης τῶν ἀπολυομένων ἢ ἀθουμένων, καὶ μόνον τὸ γεγονός ὅτι ἐδικάσθησαν, ἢ ἀπλῶς ἐφυλακίσθησαν, ἐπαφίνει ἐπὶ τῆς ὑπολήψεως αὐτῶν κηλῖδα ἀνεξίτηλον.

Ἐν τούτοις, ὁ γέρον ἠλπιζεν ἀκόμη ὅτι ἤρκει ὁ Λουδοβίκος νὰ ἐξηγηθῇ εἰλικρινῶς, ὅπως διάταγμα ἀθωωτικὸν ἐκδοθῆ αὐθημερὸν ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἐὰν τὸ λυπηρὸν τοῦτο συμβᾶν ἐπερατοῦτο τοιοῦτω τρόπῳ, οὐδεὶς θὰ ἐλάμβανε γνώσιν αὐτοῦ, ἐκτὸς τῆς κυρίας Λεκόντ καὶ τῆς Θηρεσίας, αἵτινες βεβαίως ἦσαν μᾶλλον εὐδιάθετοι νὰ οἰκτερώσωσι τὸν νεαγίαν, ἢ νὰ μεμφθῶσιν αὐτὸν διὰ τὰς ἀπερισκέψιας του.

Ἰσχυρὸς ἐν τῇ βεβαιότητι ταύτη, καὶ πεποιθὼς ἐπὶ τῇ ἐφευρετικότητι τοῦ πνεύματος αὐτοῦ, ὁ κύριος Λεκόν δὲν ἀπώλεσε τὸν καιρὸν του, ὅπως συνδυάσῃ σχέδια. Ἐνεδύθη, ἔδωκε παραγγελίας τινὰς εἰς τὴν θαλαμηπόλον του καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ κρατητήριον τῆς ἀστυνομίας.

Ἐγίνωσκε κάλλιστα τὴν ἀγουσαν πρὸς τὴν φυλακὴν ταύτην ἔνθα καταθέτουσιν — ἢ λέξις εἶνε κατάλληλος — τοὺς δολοφόνους, τοὺς κλέπτας, τὰ ἀποπεπλανημένα παιδιὰ.

Ἄπαντα τὰ ἀπολωλότα ἀνθρώπινα πλάσματα, ἅτινα περισυλλέγουσιν ἐκ τῶν ἀγυῶν τῶν Παρισίων, ρίπτονται κατὰ πρῶτον ἐκεῖ.

Δὲν διαμένουσιν ἐπὶ πολὺ εἰς τὸ μέρος τοῦτο, ἔνθα τίθενται κατ' ἀνάγκην ὅταν συλληφθῶσι δι' οἰκνδήποτε αἰτίαν.

Ἡ ἀποθήκη αὐτῆ τῶν κακουργημάτων καὶ τῆς δυστυχίας εἶνε νεόδμητος, καὶ κατέχει τὴν κορυφὴν τῶν δικαστηρίων. Δὲν φαίνεται ἐξῶθεν, διότι περικλείεται ἐντὸς ὑψηλῶν οἰκοδομῶν, αἵτινες ἀπο-

κρύπτουσιν αὐτὴν ἀπὸ τῶν βλεμμάτων τῶν διαβωτῶν, καὶ φθάνει τις ἐν αὐτῇ ἐκ διαφόρων μερῶν.

Αἱ κλεισταὶ ἀστυνομικαὶ ἀμαξαι, αἵτινες ἔρχονται ὅπως καταθέσωσι τὸ ἐκ διαφόρων ἀστυνομικῶν σταθμῶν τῶν Παρισίων παραληρηθὲν φορτίον αὐτῶν, εἰσέρχονται διὰ τῆς κρηπίδος τοῦ Ὀρολογίου. Δύναται ὅμως νὰ υπάγῃ τις ἐκεῖ διερχόμενος διὰ τῆς αὐλῆς τῆς Σαὶν-Σαπέλ, ὃ δὲ κύριος Λεκὸκ ἔλαβε τὴν διεύθυνσιν ταύτην.

Δὲν ἐπεθύμει νὰ συναντήσῃ τοὺς περὶ τὰ γραφεῖα κυκλοφοροῦντας ἐπόπτας καὶ ἀστυνομικοὺς πράκτορας, διότι ὑπῆρχον ἀκόμη τινές, οἵτινες εἶχον ὑπηρετήσει ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του, καὶ ἤθελον ἐκπλαγῆ νὰ ἴδωσιν αὐτὸν εἰς μέρος, ἔνθα δὲν ἐφαινετο πλέον πρὸ τῶσαν ἐτῶν.

Ὁ δυστυχὴς ἤλπιζεν ἀκόμη ὅτι τὸ ὄνομά του δὲν ἤθελεν ἀναμιχθῆ εἰς τὴν ὑπόθεσιν, ἥτις ἀπασχόλει ἀπαντας τοὺς Παρισίους, καὶ κατὰ μείζονα λόγον, ὅλον τὸ προσωπικὸν τῆς ἀστυνομίας.

Ἐπελόγιζεν ὅτι θὰ εὗρισκεν ἐν τῷ γραφεῖῳ τοῦ κρατητηρίου τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀσφαλείας, ὅστις ἤθελε τῷ διευκολύνει μυστικὴν μετὰ τοῦ δεσμώτου συνέντευξιν, καὶ ὅστις, ἀναμφιβόλως, δὲν θὰ ἐθεώρει ἑαυτὸν ὑπόχρεον νὰ διακοινώσῃ εἰς τοὺς ὑφισταμένους αὐτοῦ τὰς θλίψεις τοῦ φίλου του Λεκὸκ.

Παρητήρησε τὸν Πιεδούσην, ἰστάμενον πρὸ τῆς θύρας τῆς φυλακῆς μετὰ στάσιν ἀνθρώπου περιμένοντος ἀγγελθεῖσαν ἐπισκεψίν.

Ὁ γέρον δὲν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ μετ' εὐχαριστήσεως τὸν πράκτορα, ὅστις εἶχε συλλάβει τὸν υἱὸν αὐτοῦ.

Κατέστη, ἐν τούτοις, κύριος ἑαυτοῦ, ὅπως μὴ δείξῃ δυσἀρέσκειαν, καὶ διηυθύνθη εὐθὺ πρὸς αὐτόν.

Ὁ Πιεδούσης εὗρισκετο εἰς περισσοτέρων τοῦ κυρίου Λεκὸκ ἀμνηχανίαν, διότι ἐθλιβέτο εἰλικρινῶς ὅτι, ἐκτελῶν τὸ καθήκον του, ἐγένετο πρόξενος μεγάλης λύπης εἰς τὸν ἀρχαῖον προϊστάμενον του. Ἐκράτει τὸν πῖλόν του ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἐζήτησε φράσιν τινά, ἵνα δικαιολογηθῆ, ὅτε ὁ κύριος Λεκὸκ εἶπεν αὐτῷ μειλιχίως :

— Λοιπὸν ! παιδί μου, ἔκαμες τὰ 'δικά σου χθὲς τὸ βράδυ ; "Ω ! δὲν εἶμαι θυμωμένος μαζὺ σου δι' αὐτό, διότι καὶ ἄλλοι καθὼς σὺ θὰ ἠπατώντο. Ὁ προϊστάμενός σου μοῦ τὰ διηγήθη ὅλα σήμερον τὸ πρωὶ καὶ δὲν ἀπορῶ πῶς ἠπατήθης. Τὸ στρατήγημα τοῦ χαρτοφυλακίου ἐξετελέσθη θαυμασίως, καὶ τὸ κατ' ἐμέ, σ' εὐχαριστῶ, διότι ἐνήργησας μετὰ πραότητος. Ὁ υἱός μου μέλλει νὰ νυμφευθῆ, ὥστε ἂν συνέβαινε σκάνδαλον εἰς τὴν οἰκίαν τῆς πενθερᾶς του, θὰ τὸν ἐβλαπτεν.

Ὁ Πιεδούσης δὲν ἐπίστευεν εἰς τὰ ῥήματα, καὶ διηρώτα ἑκυτὸν μήπως ὁ ἀγαθὸς γέρον παρεφρόνησε.

— Νομίζει κανεὶς ὅτι λογαριάζει πῶς ὕστερὰ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ θὰ γείνη ὁ γάμος, ἐσκέφθη.

— Ὅλα θὰ διορθωθοῦν σήμερον τὸ πρωὶ, ἐπανέλαβεν ὁ κύριος Λεκὸκ. Ὁ προϊστάμενός σου με περιμένει διὰ νὰ με ἀνταμώσῃ με αὐτὸν τὸν ξεμυαλισμένον, ὃ ὁποῖος δὲν εἶχε τοῦλάχιστον τὴν ιδέαν νὰ εἴπῃ χθὲς τὸ βράδυ ὅτι ἦτο υἱός μου διὰ νὰ μὴ πλαγιάσῃ εἰς τὴν φυλακὴν. Ὑστερον ἀπὸ πέντε λεπτά συνομιλίαν, ἡ ὑπόθεσις θὰ κανονισθῆ, διότι πρέπει ὁ κύριος υἱός μου νὰ μοῦ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν. Τὰ παληόπαιδα αὐτὰ τὰ χάνουν, ὅταν ἴδωσιν τὴν ἀκρὴ τῆς μύτης ἑνὸς ἀστυνομικοῦ κλητῆρος. Θέλω νὰ ἦσαι ἐκεῖ παρὼν διὰ ν' ἀκούσης τί θὰ τοῦ ψάλλω. Κτύπησε τὴν θύραν, γέρω Πιεδούση μου, διότι συναχῶνομαι ὅταν ὀμιλῶ ἔξω.

— Μὲ συμπάθειο, κύριε Λεκὸκ, ἐπιθύρῃσεν ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ, ἀλλὰ διὰ τὴν ὥραν δὲν θὰ εὐρήτε τὸ παιδί σας εἰς τὸ δωμάτιόν του... μάλιστα ὁ ἀρχηγὸς μ' ἐβόλε νὰ φυλάγῃ ἐδῶ διὰ νὰ σας εἴπῃ πῶς σας παρακαλεῖ νὰ τὸν περιμένετε.

— Ποῦ εἶνε λοιπὸν ὁ Λουδοβίκος ; Μήπως τὸν μετέφεραν εἰς Μαζάς ; Ὁχι, αὐτὸ δὲν ἠμπορεῖ νὰ γείνη.

— Τὸν ἐπροσκάλεσε ὁ ἀνακριτῆς.

— Ἀπὸ τῶρα ; ἀνέκραξε μετ' ἄλγους ὁ γέρον.

— Ναί... ὁ ἀνακριτῆς ἤλθε ἐπίτηδες... προτῆτερα ἀπὸ τὴν ὥρα... ὅμως ἡ πρώτη ἀνάκρισις δὲν τραβᾷ πολὺ... διότι καὶ ὁ ἀρχηγὸς δὲν ἔχει ἀκόμη ὅλαις ταῖς πληροφορίαις, ἡ ὁποῖαις χρειάζονται διὰ τὴν ἀνάκρισιν... διὰ τοῦτο, ὕστερὰ ἀπὸ δέκα λεπτά, ὁ υἱός σας θὰ ξανάλθῃ εἰς τὸ κρατητήριον.

Ὁ κύριος Λεκὸκ ὠχρίασεν.

Ἡ εἶδησις, ἣν ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ τῷ ἔδιδεν, ἐτάραττε πάντας τοὺς ὑπολογισμούς του.

Ἐπεθύμει σφόδρα νὰ ἴδῃ τὸν Λουδοβίκον, πρὶν οὗτος ἐμφανισθῆ ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ, νὰ τὸν ἴδῃ ὅπως μάθῃ παρ' αὐτοῦ τὴν καθαρὰν ἀλήθειαν, καὶ τῷ ὑποδείξῃ μετὰ ταῦτα σύστημα, παραδεκτὸν ὑπερασπίσεως, ὅπως τὸν καταστήσῃ προσεκτικὸν ἐπὶ τῶν ἐρωτήσεων, ἃς θέλουσι τῷ ἀπευθύνει, ὑποδείξῃ δὲ αὐτῷ τὸν κίνδυνον, ὃν διατρέχει ἂν ὀμιλήσῃ πολὺ, καθὼς καὶ ἂν ἤθελε σιγήσῃ.

Ὁ δυστυχὴς πατήρ δὲν ἐπίστευεν εἰς τὴν ἐνοχὴν τοῦ υἱοῦ του, ἀλλ' ἐφοβεῖτο τὰς ἀπερισκέψιας του, ἄλλως τε ἡ πεῖρα τοῦ ἐπαγγέλματος τὸν ἐδίδαξεν ὅτ δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ εἶνέ τις ἀθῶος ἢ ἀπολογηθῆ εὐκόλως.

Ἦδη ἦτο πλέον ἀργά.

Ὁ γραφεὺς κατεχώρισεν ἤδη τὰς ἀπαντήσεις τοῦ κατηγορουμένου, ἀπαντήσεις δοθείσας ἐν ψυχικῇ παραχῆ ἕνεκεν τῆς ἀπροσδοκῆτου συλλήψεως αὐτοῦ, καὶ αἵτινες θὰ ἐχρησίμευον ὡς βᾶσις τῆς κυρίας κατηγορίας.

— Τί νὰ εἴπῃς ἀρά γε ; ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ἀνησύχως ὁ κύριος Λεκὸκ.

Δὲν ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ ἐν τῇ ἀβεβαιοτήτι.

Ἐκ τοῦ βᾶθους τοῦ διαδρόμου, οὐτινος ἡ μία πλευρὰ σχηματίζεται ἐκ τῶν

κρηπίδων τῆς Σαὶν-Σαπέλ, εἶδεν ἔξερχόμενους, κατὰ πρωτόν, τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀσφαλείας, συνομιλοῦντα μετὰ τινος ἀστυνομικοῦ ἐπιθεωρητοῦ. εἶτά, ὀλίγον τι ὀπισθεν, μεταξύ δύο χωροφυλάκων, ὧν ὁ εἰς τὸν ἐκράτει διὰ μικρᾶς ἀλύσου, δι' ἧς εἶχον προσδέσει τοὺς καρπούς τῶν χειρῶν του, τὸν υἱὸν αὐτοῦ Λουδοβίκον, ὠχρόν, μετὰ τὴν ὄψιν ἠλλοιωμένην, με κεκλιμένην κεφαλὴν, τὸν υἱὸν του βαδίζοντα διὰ τοῦ ἀβεβαιοῦ βαδίσματος καταδίκου, ὃν ὀδηγοῦσιν εἰς τὴν λαίμητόμον.

[Ἐπεται συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Αἱ ἐπὶ τῶν ἐμπροσθοφυλακῶν καλύβαι.

Ἡ ἱστορία αὕτη ἀνάγεται εἰς τὸ φθινόπωρον τοῦ ἔτους 1870 διαρκοῦντος τοῦ Γαλλογερμανικοῦ πολέμου.

Τὰ πρόσωπα ταύτης εἰσὶν : Ὁ λοχαγὸς Ἀρνὼλ τοῦ... Συντάγματος τῆς γραμμῆς ὁ ἰατρός Σουρβίλ, προσκεκλημένος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν φορητῶν γαλλικῶν νοσοκομείων ὁ ἐπίτροπος Βέτσελ τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ ὁ Ὀράτιος Δεχόλι, ἀξιωματικὸς Ἄγγλος καὶ στρατιωτικὸς ἀνταποκριτῆς ἀγγλικῆς ἐφημερίδος ἡ Μέρση Μερρίκ, νοσοκόμος τῶν γαλλικῶν νοσοκομείων ἡ Χάρις Βράνδον, νέα Ἄγγλις ἐπιστρέφουσα εἰς Ἀγγλίαν.

Α'

Αἱ δύο γυναῖκες.

Ἦτο φρικώδης νύξ.

Ἡ βροχὴ ἐπιπτε κατὰ χειμάρρους.

Περὶ τὴν ἐσπέραν δύο ἀποσπάσματα, γαλλικὸν καὶ γερμανικόν, συνεκρούσθησαν τυχαίως παρὰ τὸ χωρίον Λαγκράνζ ἐπὶ τῶν γερμανικῶν συνόρων, οἱ δὲ Γάλλοι, ἐν τῇ ταχύτητι τῆς συμπλοκῆς ταύτης, ἐνίκησαν θέντες ἐκτὸς μάχης ἐκατοντάδας τινὰς Γερμανῶν.

Ἡ μάχη αὕτη ἦν ἀξία λόγου, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπῆλθε σχεδὸν ἀμέσως μετὰ τὴν τοῦ Βίσεμπουργ, παρηγωνίσθη ἐν τῷ κρότῳ τῆς ὀλεθρίας ἐκείνης ἡμέρας, μολις δὲ ἀνέγραψαν αὐτὴν αἱ ἐφημερίδες.

Ἡ νύξ προῦχώρει.

Ὁ λοχαγὸς Ἀρνὼλ, ὅστις διώκει τὸ γαλλικὸν ἀπόσπασμα, κάθηται ἐντός τινος χωρικῆς καλύβης, ἥτις ἦτο ἡ κατοικία τοῦ μυλωθοῦ.

Ὁ λοχαγὸς ἀναγνώσας ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν φῶς ἀγροτικῆς λυχνίας εἰδήσεις τινὰς τοῦ ἔχθρου, περιπεσούσας εἰς χεῖράς του, ἐνῶ αἱ φλόγες τῆς ἐστίας ἐσβέννυντο. Δαυλοὶ τινες καίουσιν ἐν τῇ ἐστίᾳ ἀκόμη, ἀναδίδοντες λάμψεις καὶ φωτίζοντες ἀσθενῶς τὸ οἴκημα.

Τὸ ἔδαφος εἶνε ἐπεστρωμένον μετὰ τοὺς κενούς τοῦ μυλωθοῦ σάκκους.

Ἡ κλίνη, χονδροειδῆς μικρὰ τοιαύτη, κεῖται παρὰ τινὰ γωνίαν τοῦωματίου, οἱ τοῖχοι τοῦ ὁποῖου ἐπικαλύπτονται δι'

εικώνων τοῦ Ἐπιναλ, παριστωσῶν θρησκευτικὰ ἢ στρατιωτικὰ ἀντικείμενα καὶ προδιδουσῶν ὅσιν παραδόξου καὶ ἀφελοῦς ἀγροτικοῦ μουσείου.

Ἡ θύρα, δι' ἧς συγκοινωνεῖ τὸ δωμάτιον τοῦτο μετὰ τοῦ μαγειρείου, ἔχει ἀφαιρεθῆ, χρησιμεύουσα ἀντὶ φορείου διὰ τοὺς ἐκ τῆς μάχης τραυματίας.

Ἐξηλωμένοι οὗτοι ἐπὶ ἀχύρων, ὅσον ἦτο δυνατόν καλλίτερον, ἐν τῷ μαγειρείῳ, ἐθεραπεύοντο ὑπὸ ὁμοφύλου των ἰατροῦ καὶ Ἀγγλίδος νοσοκόμου, προσκεκολλημένης εἰς τὸ κινητὸν νοσοκομεῖον.

Ἡ θύρα εἶχεν ἀντικατασταθῆ ὑπὸ τεμαχίου παχέος ὑφάσματος ἀντὶ θυροπαρραπέτασματος.

Ἐτέρα θύρα, ἀθικτος διαμείνασα, φέρει ἐκ τοῦ δωματίου εἰς τὴν αὐλὴν καὶ καὶ ἦτις μένει κεκλεισμένη.

Ἐπιμελῶς ἐπίσης εἶνε κεκλεισμένον καὶ τὸ μόνον παράθυρον, οὗτινος τὰ ἐσωτερικὰ παραθυρόφυλλα εἰσὶν ἐστερεωμένα δι' ἀσφαλοῦς ξυλίνου μοχλοῦ ἐσυρμένου ἐπ' αὐτῶν.

Περίξ ἔξωθεν αὐτὸς οὗτος ὁ λοχαγὸς εἶχ τοποθετήσῃ τοὺς φρουρούς, οὐδεμίαν δ' ἠμέλησε τῶν ἀναγκαιουσῶν προφυλάξεων, ὅπως ἀσφάλισῃ εἰς τοὺς ἀνδρας τοῦ μίαν ἀτάραχον ἀναπύσεως νύκτα.

Ἐξακολουθεῖ προσεκτικὸς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν εἰς χεῖράς του περιελθουσῶν ἐχθρικῶν εἰδήσεων, λαμβάνων ἀπ' αὐτῶν σημειώσεις.

Τὸ θυροπαρραπέτασμα ὑφούται καὶ ὁ ἰατρὸς Σουρβίλ εἰσέρχεται, προχωρῶν μέχρι τῆς μικρᾶς στοργγύλης τραπέζης, παρ' ἣν καθήται ὁ λοχαγός.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν οὗτος ἀποτόμως.

— Ἀπλὴν ἐρώτησιν, ἀπήντησεν ὁ ἰατρὸς. Ἐχομεν πιθανότητά τινα ὅτι θὰ ὤμην ἡσυχὸν τὴν νύκτα ταύτην;

— Ποίαν ἀνάγκην ἔχετε νὰ τὸ γνωρίζετε; ἐπανελάβεν ὁ λοχαγὸς μετὰ τινος κινήματος δυσπιστίας.

— Τὸ ζητοῦσιν οἱ τραυματίαί . . . Οἱ δυστυχεῖς οὗτοι εἶνε τόσο ἀνήσυχοι διὰ τὰς ὀλίγας ταύτας ὥρας, ὥστε καὶ ἐκεῖνοι ἐξ αὐτῶν, οὓς ἠθελον ἀφήσει τὰ τραύματά των νὰ κοιμηθῶσι, δὲν τολμῶσι νὰ δοθῶσι εἰς ὕπνον . . . τί νὰ τοῖς εἶπω;

Ἐπανελάβεν ὁ λοχαγὸς ὑψωσε τοὺς ὤμους.

— Ἐν τούτοις κατὶ ὀφείλετε νὰ γνωρίζετε, ἐπανελάβεν ὁ χειροῦργος.

— Γνωρίζω ὅτι εἴμεθα κύριοι τοῦ χωρίου πρὸς τὸ παρόν . . . ἀλλ' οὐδὲν πλέον τούτου. Ἰδοὺ τί εἰδήσεις τοῦ ἐχθροῦ κατέσχομεν.

Καὶ συγχρόνως συνέθλιβεν ἐντὸς τῶν δακτύλων του ἐν ἀνυπομονησίᾳ φύλλα χάρτου.

— Δὲν εὔρον ἐν αὐταῖς, προσέθηκεν, οὐδεμίαν πληροφορίαν, ἣτις ἀληθῶς νὰ δυναθῆ νὰ μὲ διαφωτίσῃ. Πᾶν ὅ,τι γνωρίζω εἶνε ὅτι τὸ κύριον σῶμα τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ εὐρίσκεται πλησιέστερον τοῦ σημείου, ὅπερ κατέχομεν ἢ τὸ κύριον σῶμα τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ.

Ἐκ τούτων συμπεράνατε. Οὐδὲν ἕτερον ἔχω νὰ σᾶς εἶπω.

Οἱ τελευταῖοι οὗτοι λόγοι οὐδὲν ἐνεῖχον τὸ ἐνθαρρυντικόν.

Ὁ λοχαγὸς Ἀρνὼλ ἠγέρθη, ἐπανεθέθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του τὴν κουκούλαν τοῦ διαβρόχου αὐτοῦ μανδύου, ἀνῆψε σιγάρον ἐκ τῆς λυχνίας καὶ ἠτοιμάσθη νὰ ἐξέλθῃ.

— Ποῦ μεταβαίνετε, λοχαγέ; ἠρώτησεν ὁ ἰατρὸς.

— Νὰ κάμω τὸν γυρὸν μου εἰς τὰς ἐμπροσθοφυλακάς.

— Δὲν ἔχετε λοιπὸν ἀνάγκην τοῦ δωματίου τούτου;

— Ὅχι, προτοῦ παρέλθωσιν ὦραι τινές. Μήπως ἐπιθυμεῖτε νὰ μεταφέρητε ἐνταῦθα τινὰ τῶν τραυματιῶν σας;

— Ἐσκεπτόμην τὴν Ἀγγλίδα κυρίαν, ἐπέλαβεν ὁ ἰατρὸς. Τὸ μαγειρεῖον δὲν εἶνε διὰ ταύτην τὸ προσφορώτερον μέρος. Ἐνταῦθα θὰ εὐρίσκετο καλλίτερον, ἢ δὲ νοσοκόμος, ἣτις εἶνε Ἀγγλὶς ἐπίσης, θὰ ἠδύνατο νὰ τῆς κρατῆ συντροφίαν.

Ὁ λοχαγὸς Ἀρνὼλ ἐμειδίασε δι' ἧθους ἥκιστα ὑποχρεωτικῶν.

— Χμ! χμ! εἶπε, δύο ὠραῖα πρόσωπα . . . Ὁ ἰατρὸς Σουρβίλ εἶνε λοιπὸν πάντοτε ὁ φίλος τῶν κυριῶν; Μεταφέρατε λοιπὸν ἐνταῦθα τὰς δύο ὠραίας Ἀγγλίδας, ἐὰν ἔχωσι τὸ θάρρος ἢ τὴν ἀφροσύνην νὰ ἐμπιστευθῶσιν εἰς ὑμᾶς.

Καὶ μόνον, πρὶν φθάσῃ εἰς τὴν ἀκρὰν τοῦ δωματίου, ἐστράφη.

— Προσέξατε, εἶπε, διότι ἔχετε νὰ κάμητε μὲ γυναῖκας, ὅλαι δὲ αἱ γυναῖκες εἶνε περίεργοι.

— Τί θέλετε νὰ εἴπητε;

Ὁ λοχαγὸς ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου τὰ κεκλεισμένα παραθυρόφυλλα τοῦ παραθύρου.

— Ἐγνωρίσατέ ποτε καὶ μίαν μόνην, ἐπανελάβεν, ἣτις, ἐὰν κατελαμβάνετο ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας ν' ἀνοίξῃ ἐν παράθυρον, θὰ ἦτο ἰκανὴ ν' ἀντιστῆ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην; Θὰ μοὶ εἴπητε ἴσως ὅτι βρέχει, ὅτι σφοδρὸς ἀνεμος μυκᾶται ἔξω, ὅτι εἶνε τρομερὸς καιρὸς, ἀλλὰ τοῦτο δὲν σημαίνει τίποτε. Αἱ δύο προστατευόμεναι ὑμῶν δὲν θὰ ἔχωσιν ἕνεκα τούτου μετριωτέραν ἐπιθυμίαν ν' ἀνοίξωσι τὰ παραθυρόφυλλα, ὅπερ ἐγὼ δὲν θέλω. Διότι δὲν ἀμφιβάλλω ποσῶς ὅτι ἀρκεῖ τὸ φῶς τοῦτο ἵνα προδώσῃ τὴν παρὰ τὰς γερμανικὰς προφυλακὰς στάθμευσίν μας. Εὐτυχῶς ἡ βροχὴ αὐξάνει.

— Δὲν εἶνε πλέον βροχὴ, εἶνε κατακλυσμὸς.

— Τόσον τὸ καλλίτερον, τοῦτο μᾶς εἶνε σωστικόν.

Καὶ μὲ τὴν παρήγορον ταύτην παρατήρησιν ἐξῆλθεν, ἐπανακλείσας ταχέως ὀπισθὲν του τὴν θύραν, ἣτις ἦγεν εἰς τὴν αὐλὴν, καὶ ἀπεμακρύνθη εὐθαρσῆς.

Ὁ ἰατρὸς ἀνήγειρεν αὖθις τὸ χονδροειδὲς θυροπαρραπέτασμα.

— Δεσποινὶς Μερσίκα! εἶπε, πιστεύετε ὅτι θὰ σᾶς εἶνε δυνατόν ν' ἀπολαύσῃτε αὐτοῦ στιγμῶν τινῶν ἀνάπαυσιν;

— Διατί ὄχι; ἀπεκρίθη γλυκεῖα φωνὴ ἐκ τοῦ μαγειρείου.

Ἐνυπῆρχεν ἐπιβλητικὴ τις μελαγχολίας χροιά εἰς τὸν τόνον δι' οὗ ἡ ξένη προέφερε τὰς δύο ταύτας λέξεις.

— Ἐλθετε λοιπὸν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο. Δύνασθε νὰ φέρητε μεθ' ὑμῶν καὶ τὴν Ἀγγλίδα ἐκείνην κυρίαν. Ὁ λοχαγὸς θ' ἀγρυπνήσῃ ἔξω ἐφ' ἰκανὸν τῆς νυκτὸς διάστημα.

Μετὰ ἐν ἡ δύο λεπτὰ αἱ δύο γυναῖκες ἐνεφανίσθησαν.

Ἡ πρώτη τούτων ἦτο ὑψηλοῦ καὶ λεπτοφυοῦς ἀναστήματος, ἀπείρως ἐπιχάριτος εἰς τὴν ἐκ μέλανος μερινοῦ στολῆν τῆς μὲ τὸ περιλαίμιον, τὰς περιχειρίδας καὶ τὸ περίζωμα λευκά.

Ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς χειρὶδος ἔφερε βραχιονιστήρα, ἐφ' οὗ ἦτο κεντημένος ὁ Ἐρυθροῦς Σταυρὸς τῆς Συνθήκης τῆς Γενεύης.

Ἡ ὠχρότης καὶ ἡ θλίψις τῆς μορφῆς τῆς καθίστων αὐτὴν θελκτικωτέραν. Ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου τῆς, τὸ ἠμελημένον τῶν κινήσεών τῆς προέδιδον ὅτι ὑφίστατο ἀπὸ μακροῦ μυχίαν ἠθικὴν ὀδύνην.

Ἐν τῇ στάσει τῆς κεφαλῆς τῆς ἐνυπῆρχε παράδοξόν τι καὶ ἀμυγῆς μεγαλεῖον, οἱ δὲ μεγάλοι μέλανες ὀφθαλμοὶ τῆς καὶ τὰ κανονικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἠσφάλιζον αὐτῇ καλλονὴν καὶ χάριν ὑφ' οἷαν δῆποτε ἐνδυμασίαν.

Ἡ σύντροφός τῆς ἦτο μικροτέρου ἀναστήματος καὶ μάλλον μελάγχρους. Ἡ μορφὴ τῆς εἶχε τινὰ χαρακτηριστικὰ ἐξέχοντα τοιαύτης φύσεως, ἅτινα ἐδικαιολογοῦν τὴν ἀβρὰν ἐπιμονὴν τοῦ ἰατροῦ ὅπως τὴν ὑπηρετῆ.

Οὗ ἕνεκα καὶ ὁ ἰατρὸς οὗτος εἶχε προσενηχθῆ, ὡς θὰ ἔπραττε καὶ πᾶς ἄλλος ἀνὴρ.

Ἡ παγκόσμιος ψῆφος τοῦ ἰσχυροῦ φύλλου θὰ τὴν ἀνεκῆρυπτεν ὠραίαν γυναῖκα.

Ἐφόρει μακρὰν λινὴν ἐσθῆτα φαϊόχρουν, καταπίπτουσαν μέχρι τῶν ποδῶν, καὶ ἀπητεῖτο ὄντως τὸ φυσικῶς εὐγραμμὸν ἐξαιρέτου ἀναστήματος διὰ νὰ προσδίδῃ κομψότητα εἰς τόσῳ χυδαῖον καὶ βαρὺ ἔνδυμα.

Ἐν τούτοις τὸ μαρμαρῶδες τῆς στάσεως τῆς καὶ ἡ ἐξησθηνημένη φωνὴ τῆς, ὅταν προσκλίνασα νῆχαρίστησε τὸν ἰατρὸν διὰ τὰς ὑπὲρ αὐτῆς προθύμους φροντίδας του, παρεῖχον τὸ ἐνδόσιμον ὅτι ἦτο λίαν κεκμηκυῖα καὶ ἄτονος, μάτην δ' ἐπειράθησαν τὰ βλεμματὰ τῆς ἐν τῷ ἡμίφωτι ἐκείνῳ νὰ διακρίνωσι καλῶς τὰ περὶ αὐτὴν ἀντικείμενα.

Ἐλαβε ζωηρῶς ἐκ τοῦ βραχιόνος διὰ κινήσεως γυναικός, ὑποστάσης πρὸ ὀλίγου ζωηρὸν τρόμον καὶ τῆς ὁποίας τὸ νευρικὸν σύστημα διατελεῖ εἰσέτι τεταραγμένον.

Β'

Μία σύγχρονος Μαγδαληνή.

— Μίαν μόνην σύστασιν, κυρίαί, εἶπεν ὁ ἰατρὸς. — Προσέξατε μὴ ἐγγίσητε καὶ τὸ παραθυρόφυλλον τοῦτο, διότι δὲν

πρέπει νὰ διολισθήσῃ ἔξω τὸ ἐλάχιστον φῶς. Καὶ ἤδη εὐχεστήθητε νὰ ἐγκατασταθῆτε ἐνταῦθα ὅ,τι κάλλιον. Κατευνάσατε τοὺς φόβους σας, ἐὰν ἔχετε ἀκόμη τοιούτους, καὶ μὴ λησμονεῖτε ὅτι ὑπάρχει ἐνταῦθα εἰς Γάλλος, ὅστις σᾶς εἶνε ὅλως ἀφωσιωμένος.

Καὶ λέγων ταῦτα ἔφερον εὐγενῶς εἰς τὰ χεῖλη του τὴν χεῖρα τῆς μελαγχροῖνης νέας.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην εἰσῆλθεν εἰς ὀχληρός.

Ἦτο οὗτος εἰς τῶν στρατιωτῶν, οἵτινες ἠγρύπνουν ἐν τῷ νοσοκομείῳ καὶ ὅστις ἤρχετο ν' ἀναγγεῖλῃ ὅτι τραυματίας τις, μετατοπίσας τὸν ἐπίδεσμόν του καὶ ἀπολέσας ἱκανὸν αἷμα, ἐφαίνεται λιπόθυμος.

Ὁ ἰατρός ὑπετάχθη μετὰ μεγίστης δυσθυμίας εἰς τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ ἐπαγγέλματός καὶ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς φιλανθρωπίας.

Ἐξῆλθε βλασφημῶν ἐνδομύχως.

Αἱ δύο γυναῖκες ἀπέμειναν μόναι.

— Θέλετε νὰ καθίσητε, κυρία; ἡρώτησεν ἡ νοσοκόμος.

— Μὴ μὲ καλεῖτε κυρίαν, σᾶς παρακαλῶ, ἀπήντησεν ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐγκαρδίδως. — Ὀνομάζομαι Χάρης Βράνδον. Ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθω καὶ ἐγὼ τὸ ὄνομά σας;

Ἡ νοσοκόμος ἐδίσταξε.

— Δὲν εἶνε τόσον ὠραῖον ὡς τὸ ἰδικόν σας, ἐπέλλισε. Καλεῖτέ με Μέρσην Μερρίκ.

Ἡ φωνὴ τῆς ἔτρεψε.

Μήπως εἶπεν ὄνομα, ὅπερ δὲν τῇ ἀνῆκε; Ὑπῆρχε κακὴ τις φήμη προσκεκολλημένη εἰς τὸ ἀληθές ὄνομα, ὅπερ δὲν ἐτόλμα ν' ἀναλάβῃ.

[Ἐπειτα συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ.

ΓΡ. Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΑΝΑΡΡΩΣΙΣ

Διήγημα ἐπὶ τῇ 1ῃ τοῦ ἔτους

ΤΩΙ ΑΪΣΩΠΩΙ

«Μητέρα... δὲν θὰ σηκωθῶ σήμερα καθόλου;...

— Ὅχι, παιδί μου, κάνει πολὺ κρῦο... Μιὰ μέρ' ἀκόμη τί θὰ πάθης;... κάθῃσε στὴν ἡσυχία σου. Σηκῶνεσαι αὔριο ποῦ εἶνε πρωτοχρονιά.

— Καλὰ, μητέρα...»

Καὶ τὸ παιδίον ἐπανακλείει τὰ βλέφαρα, καὶ ἀνεγείρει μέχρι σιαγόνος τὸ ἐρυθρὸν κλινοσκέπασμα, καὶ μένει οὕτως ἤρεμον ἐντὸς τῆς μικρᾶς του θαλπνῆς κλίνης... Κρῖμα νὰ ἦνε ἀσθενές! ἀσθενές ἐπὶ τέσσαρας ὅλας ἡμέρας, τὰς θορυβώδεις παραμονὰς τῆς πρωτοχρονιάς... Καὶ τὰ καταστήματα ἔχουσιν ἤδη ἐκθέσει τόσον ὠραῖα ἀθύρματα, τὰ ὅποια δὲν δύναται αὐτὸ νὰ θαυμάσῃ... καὶ τὰ ἄλλα παιδία τὰ ὑγιᾶ διέρχονται κάτω μὲ συρίκτρας καὶ μὲ κρόταλα, εὐθυμια, γελῶντα,

χωρὶς νὰ δύναται νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὰ παιγνιδία των... Ἄλλ' αὔριο, τὴν μεγάλην ἡμέραν, θὰ ἐγερεθῇ. Τὸ ἐπέτρεψεν ὁ ἰατρός καὶ ἡ μήτηρ. Θὰ ἐξέλθῃ μὲ τὰ λαμπρά του ἐνδύματα εἰς τὸν μικρὸν ἐκείνον προθάλαμον, τὸν πλήρη ἀνθέων καὶ ἡλίου, καὶ ἐκεῖ θὰ δεχθῇ ὅλων του τῶν συγγενῶν καὶ τῶν φίλων τοὺς ἀσπασμούς καὶ τὰς εὐχάς, καὶ ἡ εὐρεῖα τράπεζα θὰ καλυφθῇ ἐκ τῶν δώρων, τῶν ἀθυρμάτων, τῶν σακχαρωτῶν, τῶν χρυσῶν βιβλίων... τὰ ὅποια θάντανακλῶνται ἐπὶ τῆς μελανῆς αὐτῆς στιλβηδόνος... Καὶ μετὰ μεσημβρίαν θὰ περιέλθῃ μετὰ τοῦ πατρός του τὰ ρωποπωλεῖα, καὶ θὰ κάμῃ ἐπισκέψεις, καὶ θὰ ἐπιστρέψῃ πρὸς τὸ ἑσπέρας, κατάφορτος πάλιν δώρων καὶ εὐχῶν...

Αὐτὰ ὀνειρεύεται δι' ὅλης τῆς ἡμέρας τὸ ἀσθενές παιδίον, καὶ τὰ γλυκῆα του ὄνειρα διακόπτουσι κάτω ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, αἱ συρίκται, οἱ κωδωνίσκοι, τὰ κρόταλα καὶ οἱ γέλωτες...

Β'

«Μπα!... δικό μου εἶνε καὶ αὐτό, μπαμπά;

— Δικό σου... κι' αὐτό, παιδί μου, δικό σου... κι' αὐτὸ ἀκόμη... σοῦ τῶσταιε ἡ θείτα σου... βλέπεις τί ὠραῖο;... κι' αὐτό...

— Ὅλα!...

Τὸ παιδίον μορφαίνει χαριέστατα κατ' ἀρχάς, καὶ ἐκρήγνυται κατόπιν εἰς ἀργυρόχρον γέλωτα. Ὅλα... μάλιστα, ὅλα εἶνε ἰδικά του! τὸ ἀτμόπλοιο μὲ τὰς πολλὰς σημαίας, ὁ σιδηρόδρομος μὲ τοὺς πρασίνοὺς τροχίσκους, τὸ ροδόχρυσον βιβλίον μὲ τὰς εἰκονογραφίας, ἔν ξίφος, ἔν τύμπανον, ἔν πιλίκιον... Καὶ τόσαι ἀνθοδέσμαι; καὶ ἡ μπομπονιέρες;... ὦ, πόσον εἶνε σήμερον εὐτυχές τὸ παιδίον! Αἰώνιον μείδιμα διαστέλλει τὸ μικρὸν του ρόδινον χεῖλος, καὶ λάμπουσιν ἐκ τῆς χαρᾶς οἱ μεγάλοι του καστανοὶ ὀφθαλμοί... Δὲν φαίνεται ὅτι ἦτο ἀσθενές. Ἀκτινοβολεῖ ὑπὸ τὴν κομψὴν ἐνδυμασίαν, μὲ τὸν μεγάλον χρυσοεἰδῆ κόσμυβον τοῦ λαίμοδέτου, μὲ τὰ μικύλα στιλπνὰ ὑπόδημάτια, μὲ τοὺς ξανθοὺς βοστρύχους, μὲ τὰς εὐτραφεῖς παριὰς. Ἡ ἀνάρρωσις νὰ συμπέσῃ μὲ τὴν πρωτοχρονιάν... ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς ὑγείας μὲ τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ ἔτους, ὦ, ἦτο ὠραῖος οἰωνός! Ἡ εὐτυχία του ἦτο γλυκεῖα, ἀμιγῆς. Ἡ τράπεζα ἐκείνη ἐπληρώθη κομψοτεχνημάτων πολυχρόων, στιλπνῶν· αἱ εὐχαὶ ἀντήχουν ἀπὸ πρωῒας μέχρι ἑσπέρας, ὁμοῦ μὲ τοὺς πολυεῖδεις κρότους τῶν ἀθυρμάτων, εἰς τὸν προθάλαμον τὸν πλήρη ἀνθέων καὶ ἡλίου. Τίποτε δὲν εἶχε νὰ ἐπιθυμῆσῃ πλέον. Ἐπαιζεν, ἐτρέφα δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἐν τῇ φαιδρᾷ ἐνσαρκῶσει τῶν ὀνειρων του, ἐν μυροβόλῳ τινὶ πραγματικότητι, ἄνευ κόρου, ἄνευ ἄλλων ὀνειρων.

Καὶ ὅταν ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδόν, ἀνταπεκρίνετο τὸ παιδίον ὑπερήφανον πρὸς τὰς συρίκτρας, τοὺς κωδωνίσκους, τὰ κρόταλα καὶ τοὺς γέλωτας...

Γ'

«— ὦ ναί... ἐδίασκέδασα πολὺ, μπαμπά μου!

— Αἶ, τί λές λοιπόν;... δὲν εἶνε σωστό νὰ πᾶς αὔριο καὶ 'ς τὸ Σχολεῖο;... ἔχεις τόσες ἡμέρες... εἶσαι καλὰ... δὲν εἶσαι καλὰ;

— Καλὰ, μπαμπά μου...»

Καὶ μὲ κατηφές πρόσωπον βαίνει θλιβερῶς πρὸς τὴν μικρὰν του κλίνην τὸ παιδίον. Ριγεῖ συστελλόμενον ὑπὸ τὰ ψυχρὰ κλινοσκέπασματα... ὦ, τοῦ ἀπέλπιδος τέλους τῆς χρυσῆς ἐκείνης ἡμέρας!.. Τὸ Σχολεῖον!... Αὔριο θὰ ἠγειρέτο πάλιν μὲ τὴν ἰδέαν τοῦ δυσκόλου, τοῦ ἀνιαροῦ μαθήματος· μὲ τὸν φόβον τοῦ αὐστηροῦ, τοῦ κακοῦ διδασκάλου... Καὶ εἶχε μίαν νύκτα ὀλόκληρον ἐνώπιόντου νὰ παραδοθῇ εἰς τὰς μελαγχολικὰς ταύτας σκέψεις! Κρῖμα νὰ μὴ ἦνε ἀσθενές! Προτιμότερα τὰ ἱατρικὰ τῶν σημερινῶν σακχαρωτῶν, ὅταν αὔριο τὸν περιμένῃ ἡ κόλασις τοῦ Σχολεῖου... Οὔτε θέλει νὰ ἐνθυμηθῇ πλέον τὰ θύρματά του, τὰ καλύπτοντα ἀκόμη τὴν τράπεζαν εἰς τὸν παρακείμενον θάλαμον... σκοτεινὸν ἤδη καὶ σιγηλόν... Ἄπεγοητεύθη ἔδηλητηριάσθη ἡ χαρὰ του ὅλη μὲ τὴν πικρίαν τῆς εἰδήσεως ἐκείνης... Διατί νὰ τῷ ὑπενθυμίσωσι πάλιν τὸ Σχολεῖον, τὰ βιβλία, τὸν διδάσκαλον, τὸ σφάλμα, τὴν τιμωρίαν; Καλὰ τὰ εἶχε λησμονήσει!... Καμμία λοιπὸν εὐτυχία δὲν εἶνε ἀμιγῆς; Πόσον ὠραῖαν περιέμενε χθὲς τὴν ἐξέγερσιν, καὶ πόσον τὴν φοβεῖται ἀπόψε!... Ἄς ἤρῃαι τοῦλάχιστον ὅσῳ τὸ δυνατόν!.. Ἄλλ' αἱ ὠραι παρέρχονται ταχέως. Ἡ ἡμέρα ἔδυσεν. Ἡ νύξ προχωρεῖ. Ἀραιότεροι ὄλοεν καὶ ἀσθενέστεροι εἰρωνεύονται, κάτω ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, τοὺς μελαγχολικοὺς διαλογισμοὺς τοῦ παιδίου, οἱ ἦχοι τῶν συρίκτρων, τῶν κωδωνίσκων, τῶν κροτάλων καὶ τῶν γελῶτων...

ΓΡ. Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Τόμος καλλιτεχνικώτατος ἐκ 312 σελίδων

μετὰ καλλιτεχνικοῦ ἐξωφύλλου

γραφέντος ὑπὸ τοῦ κυρίου

Θ. ΑΝΝΙΝΟΥ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΤΕΡΟΝ

ΔΩΡΟΝ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ

Δι' ἀμφοτέρω τὰ φύλα, διὰ πᾶσαν ἡλικίαν καὶ τάξιν.

Τιμὴ χρυσοδέτων διὰ τὸ ἐσωτερικὸν ἄρ. 4. Ἄπλων μετὰ καλλιτεχνικοῦ ἐξωφύλλου » 3. Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν πληρωτέα εἰς φρ. χρυσᾶ.

Παρακαλοῦνται οἱ ἔχοντες ἀγγελίας νὰ ἐπιστρέψωσιν αὐτὰς τῷ κ. Ι. Γ. Τσακασιάνῳ ἐνταῦθα, ἢ ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν. Οἱ ἐπιθυμοῦντες δὲ ν' ἀποκτήσωσι ταῦτα, ἄς πέμψωσι τὸ ἀντίτιμον ἢ τῷ κ. Τσακασιάνῳ, ἢ τῇ διευθύνσει τῶν «Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».